

I V A A D A M C O V Á

O T R O K O V I C E

2 0 1 7

PŘEPIS BESEDY KONANÉ 2. PROSINCE

Iva Adamcová – Otrokovice 2.12.2017

František: Pěkné odpoledne, vážení přátelé... Jsem rád, že ti z vás, kteří pochopili... v klidu si sedli a mohli harmonizovat dušičku díky Patriku Kee.... A myslím, že jste poznali, že to je muzika, která se, (musím říci), hodí k tomu, když chceme trošičku tu dušičku pohladit... Jinak předesílám, že v předsálí má potom i dvě CD, kde ti, co to nestihli tady, tak si to mohou dopřát doma...

Vítám Vás na Benefici, která je věnována společnosti Příležitost k podání ruky. Já si myslím, že když tu příležitost máme, že byste ji měli využít. A vidím, že samí moudří lidé jsou tady, protože tu příležitost využít chtějí... Já vám napřed představím ty, kteří se vám pokusí ten čas tady trošičku zkrátit... Ivanka Adamcová – včera měla svátek... Mário Kubec... Patrika jsem představil...

Já se jmenuji František Novotný a ten hlavní, který tady je, který vám vlastně řekne, k čemu ta Benefice bude dobrá, je tady šéf Příležitosti k podání ruky. Petře buď tak hodný. Ujmi se toho... Petr Miškovský.

Petr Miškovský: Dobrý den. Já vás tady vítám za naše sdružení. Tímto vám chci poděkovat, že jste přišli... a vstupenka byl jako dar rozvoji našich dílen. Letos jsme otevřeli nové chráněné dílny v Hlinsku, takže ty peníze tam nějaké natekly... a chtěl bych poděkovat i našim hostům a představit kalendář, který se udělal na příští rok. Je vlastně novinkou v tom, že je čtrnácti-denní a je česko-slovenský, protože byl požadavek Slováků, aby tam měli i své svátky a svá jména. Byl samozřejmě tvořen za spolupráce Ivanky a mistra zvuku, který na tom měl nejvyšší podíl. Je to tam vlastně na každý týden... a to už asi většina zná, že je to provázeno slovem Ivanky. Dále tam jsou naše výrobky – vpředu, to už jste si asi všimli. Má tam i František svou novou knížku, která měla především autogramiádu. Tu si František asi potom představí sám. Takže vám přeji příjemné odpoledne... a ještě jednou děkujeme. Díky.

František: Děkuji, přátelé, posaďte se. Já úvodem postojím.... Začal nám Advent. Dneska je to úžasné a první taková adventní událost, která klepe na dveře, je Mikuláš... Ten už také klepe na dveře, už přešlapuje a začneme trošku tím pádem jinak než rovnou otázkami, které nás zajímají sice, ale cloumají nám Osudem trošičku. Ale začneme jinak trošičku netradičně. Ten Mikuláš, to je krásný fenomén. Já jsem nedávno mohl uplatnit i v Dobrém jitru takovou teorii, kterou mi řekl dnes už opat Petr Sosčonek... jaké jsou čtyři období v životě muže hlavní. To první je, že věří na Mikuláše. To druhé, že nevěří na Mikuláše. Třetí je, že dělá Mikuláše a čtvrté – vypadá jak Mikuláš. Takže já vám můžu říct, že to velice odpovídá, protože jsem všechna období už prožil, jak vidíte, teď jsem v tom posledním stádiu.

Vy tomu nebudete věřit, ale já jsem opravdu i toho Mikuláše dělal. Teda respektive, já dělal čerta. Nevím, proč já – se svou holubičí povahou – jsem dělal čerta, ale jestli můžu chvíličku zdržet... Jiří Tichota, šéf Spirituál Kvintetu – úžasný člověk – dělal Mikuláše... a tehdy bydleli na Červeném vrchu a on opravdu měl kostým Mikoláše. Berlu jsme nemohli sehnat, tak vzal hadici od pračky, ta je tak krásně zahnutá, obalili jsme ji nějakým tím alobalem nebo něčím, takže to bylo krásné... a já jsem byl opravdu hnusný

čert. Já jsem k tomu měl starý vypelichaný kabát, ještě snad po dědovi a takovou masku, na kterou jsem si dal ještě černou punčochu s obrovským jazykem. Rohy jsem měl nádherné... všechno – řetěz, ocas... a teď jsme vyšli tím sídlištěm. No, musím vám říct, bylo to takové, že jsme šli a přišla paní a říkala: „Čertíčku, můžu si ti sáhnout na ocásek?“ Já jsem říkal: „Do Pekla půjdeš, babo.“ Kdybychom akceptovali všechna ta pozvání, tak jsme byli na mol, ještě než jsme došli k tramvaji, ale my se potřebovali dostat... protože si nás pozval kamarád Milda Uhlík a říká: „Kluci, přijďte k nám dělat Mikuláše, ten náš parchant, už se to nedá vydržet. Na něho nic neplatí. Jste moje poslední naděje. A tak jsme přišli na Kulaté náměstí do Dejvic. On tam bydlel někde za poštou. Vyšli jsme nahoru do prvního patra a Milda už nás čekal. Jirka Tichota s košíčkem... velebný Mikuláš a čert... a říká: „A dejte do toho razanci.“ Tak jo, šel dovnitř, za chvíli jsme zazvonili... otevřeli ...a já tam vletěl jako čert první a dal jsem do toho věru razanci... Nějak mě pak odstrkali ven.... Za krátko se připotácel i Tichota s prázdným košíkem, teď jsme tam stáli a přišel náš kamarád Milda a my říkáme: „Mildo, dobrý jo?“ A on říká: „Ty vole, já si rozšlápl brýle, děda překousl hůlku, manželka mi koktá a kluk nám odmítá chodit do Sokola večer.“ Takže to je můj zážitek mikulášský. Takže vím... a abychom to trošičku zjemnili, než se zeptám... a já se zeptám Mária... tak dokonce i na toho Mikuláše mě napadla taková drobínka věc. Tajemství Andělů bych vám prozradil.

Prach stříbrně si zvoní i pod kopýtky čertů,
před Mikulášem vroucně Dušička oči klopí.

Ach dědo, řekni mi, tichounce sklouzne se rtů,

Jak to, že Andělé dělají dívčí stopy?

Takže to bývá... a bývá to krásné, protože je v tom úžasná poezie a já jsem moc rád, že mezi námi máme opravdového čerta, protože představil se Mário Kubec. Stoupni si, ať vidí, že máš i to kopýtko. On totiž skutečně čertem byl, ale tak řekni, jak jsi byl čertem a jestli ses čertů bál. Já neodolám, abych se nezeptal. Čertem jsi byl a to vím, a proto jsem to řekl.

Mário: Tak když jsi tady vyprávěl ten příběh, tak jsem vzpomínal, jak jsem to prožíval já jako dítě... Tak pochopitelně jsem vyrůstal v době, kdy se bála většina dětí a já také.... A měli jsme obrovský strach z těch čertů, když mají přijít. Tak nevím, jestli se to nějak minulo těm svátkům nebo nějak to nefungovalo. Faktem je, že jsem pořád zlobil, že to vždycky vydrželo asi týden, ale zlobil jsem, ale dal jsem si to do spojitosti s mými dětmi... Tak teď bydlíme v Krušných horách. Je tam taková malá vesnička... a tak chodí také čert do hospody. Tam se vždycky sejdeme celá vesnice a ty děti poznávají ty převlečené sousedy, což já jsem třeba vůbec nepoznal. U mě ten strach byl tak silný, že jsem vůbec neviděl, neslyšel, jenom jsem se klepal pod stolem a pak mě přebalovali teda... Ale tak to bylo silné.

A dneska ty děcka jsou někde jinde. Jsou jiné, takže když jako oni už jdou k tomu čertovi... teď nevědí, jestli se mají bát nebo ne... tak takhle na to koukají... A jak už se jako to dítě zastaví a kouká... a čert dělá blllblll, teď straší.... tak vím, že je malér, protože ten člověk řekne: „To je strejda Pepa.“ A je vygumováno. Je to pryč.

Takže jsem se potom k těm čertům vrátil, když jsem začal dělat herectví. Hráli jsme spoustu pohádek. Já jsem ještě jako student hrál v mosteckém divadle a tam jsem si zahrál prvního čerta Luciuse v Hrátkách s čertem. Tak na to rád vzpomínám. To byla moje první větší role. Takže to si pamatuji a to bylo příjemné s čertem... Pak na Fidlovačce, tam jsme hráli ještě s panem Haničincem, který hrál Belzebuba. Tam jsme hráli Dalskabáty hříšná ves... a tam má takovou jednu krásnou příhodu, kdy máme ten sněm čertovský, on hrál toho Belzebuba a teď nám tam dává za dosti učinění, jak to tam nahoře děláme špatně, že máme málo těch Dušiček a tak dále. A na tom jevišti takhle seděl uprostřed a byl tam obrovský obraz s jabloní a kolem té jabloně se vinul had nahoru k těm jablkům... a on tam má v textu říct: „Já jsem to měl daleko těžší, než vy dnes. Já jsem na tu jabloň lezl třikrát, než jsem tu ženskou přesvědčil.“ A on jak pochopitelně už někdy zapomínal, tak říká: „já jsem na tu hrušku lezl třikrát.“ Teď se zarazil, my už jsme byli zády, my už jsme se jenom takhle klepali, že jo. „A jestli to byla jabloň, to je jedno, ale byla to dřina.“

František: Děkuji Máriovi a docela by mě zajímalo, Ivanko, jestli se čert a Mikuláš hodí trochu do krámu tobě?

Ivanka: No jasně. Mně se hodí úplně všechno. Já jako dítě jsem spíš měla respekt před tím Mikulášem než před tím čertem, protože jsem věděla, že je nad ním vyšší instance, že on ho poslouchá, a když jsme se tady bavili o tom poznávání jakoby těch různých strejdů, tak naši si mysleli, že jsem poznala mého tatínka. Ale já ho nepoznala. Já akorát říkala naší mamince: „Ten Mikuláš měl tatínkovy boty. Neukradnul mu je?“ Ale tátu jsem nepoznala a maminka usoudila „Hele, ona tě asi poznala.“ Ale respekt jsem teda měla. Jednou jsem se dokonce za skříní počürala strachy, když moje maminka večer přišla z práce. Bylo to pátého večer, to se chodí v předvečer Mikuláše a já jsem potřebovala strašně čůrat... a najednou zvonek a tatínek šel otevřít. Já myslela, že přišli oni... a my jsme měli za skříní takovou škvíru. Já jsem se tam zapasovala... no a pak to nešlo ven... a už to bylo v kalhotách. Takže maminka, kdy přišla s nákupními taškami nahoru, tak holka byla počüraná od shora až dolů, ale to byl takový jeden snad jediný zážitek.

Jinak takové to dětství, které už bylo potom poznamenané těmi hlubokými vhledy, tak to už bylo poklidné a vždycky jsem věděla, že to má svůj smysl... A ono to má svůj smysl, protože dneska už víte, že to, co člověk neudělá jakoby sám sobě ve směru k těm druhým lidem správně, tak to si nese jako vinu. Takovou zapsanou. Takovou zvláštní. No a pak se má bát čerta, že jo. Ten si to všechno zaznamenává. A dneska už víte, že to tak je. Jenže nemusíte čekat na pátého prosince. Ale ono to funguje hned. Buď ten samý den nebo za dva dny nebo za týden a hned to máte zpátky. Takže ony ty účtenky jsou účtované okamžitě.

František: Takže symbolika čerta je celoroční, samozřejmě. Dobře. Mě jenom teď napadlo, že jenom ještě odbočím k tomu Adventu. Já jsem vám díky Adventu slyšel nejkrásnější nadávku na světě, které se mi dostalo... My jsme byli v domě, takovém činžáčku malém... a měli jsme pár schodů a předzahrádku a vrátka... a u těch vrátek byla popelnice. A já jsem šel jednou takhle o Adventu už na večer kolem páté vysypat popel, a tam byl takový kopec před námi... lípy a lucerny. Do toho krásně poeticky

poletoval ten snůh. Bylo to úžasné, romantické... a z nákupu se dvěma taškami, (to mi připomnělo ta tvoje maminka), to byla paní Holečková, naše sousedka... Ženská od rány prostě. Ta vždycky říkala mamince: „Novotná, že vy jste toho vašeho kluka nechali očkovat omylem gramofonovou jehlou?“ Protože já jsem si s ní rád povídal... Ale tam ona šla zadumaná s tím nákupem... a teď se blížila k těm vrátkům, za kterými byla popelnice... já a popel, který už byl v popelnici...a jak šla, tak jsem řekl – nic jiného – jen jsem řekl: „Dobrý večer, paní Holečková.“ A paní Holečková udělala: „Jéé!!!“ A vyhodila ty dvě tašky nákupní do vzduchu – chudina, se tak strašně lekla. Takže já jsem pak šel a pomáhal jsem jí to dávat do těch tašek.. a ona mi řekla: „Ty blboune jeden, vychovanej.“ Takže já vzdávám Adventu chválu, protože je nesmírně tvůrčí.

Ale my jsme tady taky proto, abychom odpověděli na některé otázky, které Ivance přišly. Já si vezmu brýle, Ivanko....To je krásné...

Ivanko, moje snacha prožívala normální bezproblémové těhotenství a velmi se na miminko těšila. V sedmém měsíci došlo k náhlému zhoršení zdravotního stavu. V nemocnici zjistili onemocnění jater způsobené prý těhotenskými hormony a museli těhotenství ukončit císařským řezem, protože jaterní testy byly kritické a na životě ohrožující. Narodila se ale zdravá vnučka a snacha měla po porodu jaterní testy v pořádku. Lékaři snaše sdělili, že další děti již nedoporučují, protože by se situace opakovala. A zřejmě by byl průběh těhotenství ještě kritičtější. Můžete mi prosím vysvětlit, zda je to ve vztahu snachy s tím miminkem, anebo tím, že někoho odsoudila... nebo prostě potřebuje tu zkušenost a má si tím projít.

Ivanka: Tak to je třetí úroveň. To už vy, kdo posloucháte, to víte. Třetí úroveň je na třetí čarkě a je to vlastně nerespektování situace. U té ženy tam je zápis na této třetí úrovni a bylo tam v tu dobu vybití nějaké minulostní situace, kterou odmítala. To je takový ten prožitek, kdy to nechcete. Nechci, aby se tohle to dělo. Takže je jasné, že v tom Osudu je nastaveno, s tím už se počítá, že něco nezvládnete. Přijde platba, ale musí se opakovat. A bylo využito i toho těhotenství, které tam následuje. Nemá to s miminkem nic společného. Dokonce, když ta žena přijme všechnu tu situaci, (a konec konců dopadlo to dobře, dítě se narodilo zdravé, všechno v pořádku), nepředpokládala bych, pokud by ta žena žila v klidu a ten Osud se jako by urovnal... Víte, vy vždycky prožijete nějakou těžkou situaci, projdete ji... tak samozřejmě jste ze začátku v křeči, ale pak zjistíte, když už jich je víc a víc, že vlastně je to pro vás normálnější a normálnější a už to není tak dramatické jako ten první styk s tou konkrétní situací. Takže já bych dokonce řekla, že by i to další dítě si mohli dovolit, když ta žena se naučí respektovat cokoli se v tom jejím životě děje. Ale to samozřejmě lidé nevědí. Dneska už to zažíváte, je to i většinou vidět na FB, když si tam povídáte ty vaše příběhy, je to moc hezké. Tam se učíte příběh od příběhu všechno prožívat a odpovídat si na ty věci... že se vám najednou stane něco velmi závažného, abyste se dostali úplně iluzí do obrovsky těžké situace.

Nedávno tam vyprávěla jedna paní, že vlastně u dcery najednou zjistili ty testy, jako kdyby měla mít leukémii ...a že ony si to prožily s tou dcerou tak, že se s tím jako v tichosti smířily obě dvě... i kdyby to bylo, tak že přijmou tu nemoc... A pak se zjistilo, že zkumavky byly vyměněné... Ale pozor. Tohle je nastavené v Osudu. Jak budete reagovat, když už jste se setkali s informacemi, které vlastně kráčí do Pokory. A to je hrozně důležité. On ten Satan je strašně zvláštní záležitost. Satan... Hmota... není důvod se bát. A on vám i pozmění v uchu ty informace.

Já mám krásný jeden příběh. Nádherný příběh, který jsem slyšela nedávno. Je to před měsícem. Mám dva manžele, jsou to moji kamarádi. Mám je hrozně moc ráda. A byli u nás na Statku... a při sezení ten Honzík měl nádherné reakce. Krásné reakce jsou, to vidíte, když ten člověk pochopí... a taky se všechno uvolní z toho těla. A to je práce toho člověka. A když jsme se pak loučili, tak já ho objala, když všichni odjížděli domů a říkám: „Honzíku, ty jsi super.“ Dala jsem mu pusku na tvář. Pak jsem se rozloučila s Janičkou. Po měsíci mi vyprávěli a říkali: „My ti musíme něco vyprávět. Víš, když jsme odjížděli, tak ty jsi objala Honzíka a říkáš mu: Honzíku, ty jsi super. Pak jsi objala mě. My odcházíme. Já říkám: No, vidíš, Honzi.“ A on říká: „No... Ivanka mi říkala, že jsem suchar.“

Jakmile by člověk nebyl sebevědomý, myslel by si o sobě, že je horší... On nebyl takový, on je to úžasný člověk... tak nebude věřit i tomu super, a to Ego to tak překrutí do toho suchara... A já jsem se smála a říkám mu: „Honzo, dovedl by sis mě představit, že bych někomu řekla: „Ty jsi suchar?“ „No ne.“ Já říkám: „Jak tě to vůbec mohlo napadnout?“ Ano, takhle to pracuje. Jak si nejste jistí tím, kým jste, tak pak si s vámi ten svět dělá, co se mu zachce.

František: Fakt je, že ty přeslechy, že to je vždycky trampota. Mně se to stává teď častěji... a teď jak jsi říkala, že Satan je Hmota, tak když jsem se viděl v zrcadle, tak můžeš mi říkat pane Lucifere. Ale, no... hubnout kvůli tomu nebudu... Fakt je, že to jsou takové některé roztomilé věci. My jsme si o tom povídali včera. Myslím, že bychom se mohli dostat k druhé otázce. To, co ty říkáš, má samozřejmě jako logiku, kterou už my umíme vnímat. Ale ten okolní svět má logiku zdánlivě jinou. Já jsem dostal takovou hezkou repliku jednu. O tu se s vámi rozdělím. A ta je přesně o logice.

V Japonsku, kde je spotřeba tuku minimální, je ukazatel srdečních nemocí a srdečních záchvatů nižší než v anglicky mluvících zemích. To znamená – v Anglii a Americe a Kanadě. Na druhé straně ve Francii, kde je spotřeba tuku velmi vysoká, je ukazatel srdečních nemocí a záchvatů také nižší než v Anglii a Spojených státech či Kanadě. A v Indii, kde sotva pijí červené víno, je ukazatel srdečních nemocí a záchvatů také nižší, než v Anglii a Spojených státech a Kanadě. A ve Španělsku, kde ovšem pijí červené víno ve velkém a jedí hodně různých paprikových klobás, je ukazatel srdečních nemocí a záchvatů také nižší než v Anglii, Spojených státech a Kanadě. A v Alžírsku, kde se minimálně milují, je ukazatel srdečních nemocí a záchvatů nižší, velmi. O hodně nižší než v Anglii, Spojených státech a Kanadě. Ale za to v Brazílii, kde se hodně ale hodně milují, je ukazatel srdečních nemocí a záchvatů také nižší než v Anglii, Spojených státech a Kanadě. Čili výsledek toho je: klidně jezte, pijte, vyvádějte, jak se vám zlíbí... protože jak se zdá, že to, co zabíjí – je angličtina.

Takže vidíte, kolik podob může mít ta naše logika. Já jsem ti vlastně uvedl další takový dotaz, Ivanko.

Než přijdeme na svět 3D, máme připravený a domluvený celý náš Osud. Příklad. Okrade mě můj nejlepší kamarád o velmi vysokou částku peněz. Moje reakce by měla být klidná a praktická bez nenávisti. OK. Je to proto, abych zažila tuto situaci a nejspíš taky proto, protože jsem to sama nejspíš někde taky udělala. Zákon příčiny a následku. Moje otázka je. Ten kamarád, co mě okrade, si, než se narodil, přál zažít situaci, že okrade svou důvěrnou kamarádku? Je si vědom toho, že za to bude potrestán zákonem příčiny a následku?

Ivanka: Ano. Chtěl to, protože vy jste stejné Vědomí. Každý z vás je univerzální Vědomí planety. Akorát si to vůbec neuvědomujete. To znamená, že vy si objednáte celý hotový Osud a vaše celé Vědomí si oblékne různé druhy kabátků různých zdánlivě druhých lidí. Vlastně vaše těla proti sobě útočí. A každý tím jednotlivým zrozením se ty útoky samozřejmě zmenšují, takže vy se scelujete. Život po životě jste větší a větší Božství. To je vlastně tento systém. Takže ten kamarád vám to slíbil. Byla to vaše Vůle, ale už jsem to nedávno někde vyprávěla... Když jednou odložíte svůj vlastní kabátek, tak v tu chvíli budete vědět: kdo vám co ukradl v kapse za peníze... kdo vám chodil za ženou... Ale zároveň budete vědět, že vy jste si ukradli ty peníze z té kapsy toho druhého těla, který jste považovali v tom životě za své... a vy jste si chodili za svou vlastní ženou. Což tady v té iluzi toho světa nemůžete nikdy pochopit. Teď je ale doba, kdy vy máte velice dlouhou časoprostorovou křivku. Pouze vy, kteří jste schopni mě slyšet. Já jsem přišla pouze informačně pro ty, kteří mi budou rozumět, a moc dobře víte, že mi je jedno, když mi někdo nerozumí, protože on pouze nemá ještě všechno nažité tak, aby pochopil. Třeba možná to bude za měsíc, za dva, za půl roku, za deset let... na tom nezáleží, všechno má svůj čas. Vy jste si totiž přáli i mě... A proto vám říkám, že jakoby vzhlízet k Ivě je absolutně nesmyslné, protože vy sami jste Ivou. Je to strašně těžké.

František: Já si nestěžuji.

Ivanka: Já jsem tušila, že z tebe něco vypadne.

Takže ano, je to děj. Vy jste si oblékli děj svého vývoje a teď to Vědomí v určitém procentu v té planetě se osvobodí úplně samo. A všechno má svůj čas, takže i kdyby třeba z rodiny někdo od vás tomu nerozuměl, nevadí. Ti lidé, kteří dnes neudrží ten svůj kabát, (aby neudělal třeba takovou věc, okradl tu svou nejlepší kamarádku), tak je to nastavené, protože on tam samozřejmě to prožije... teď se to provalí, teď má výčitky, už to ho drtí. Zkuste si vzpomenout, když něco uděláte jakoby nesprávně... To, co by se nelíbilo vám, hned se potřebuje otočit, tak si to nesete a není vám dobře. A to je stav obrovského vězení, stejně jako s tím čertem, který přijde s tou listinou a řekne: „Budeš mít tohle a tohle, musíš mi něco za to dát.“ Svoji Duši, protože upíše svou Duši. Přesto takhle to pracuje, protože cítíte tu tíhu, že jste sami sobě něco udělali, a to, co jste si udělali, to vás dožene buď v tomto životě... anebo v dalším. Ten člověk, který to udělá ještě a neudrží se, ten to má také pro svou vlastní zkušenost. Je dobře, že to prožil... a on neví, že to udělal sám sobě, že se toho jeho Vědomí jednou v jakémkoliv kabátku

může dočkat. A když odoláte, tak jdete s obrovskou čistotou tím životem... Stojí to za to. Už se to neopakuje pak, pozor...

František: Člověk se pořád učí vlastně překonávat Odpory, jak říkáš... Samozřejmě není to někdy jednoduché, protože když jsi uprostřed prostředí, které je prosáklé negací... Já vím, že to je otázka toho prvního plánu jako u tebe... ale je to někdy velmi obtížné. Já se teď s dovolením zeptám Mária. Zvládáš to vždycky?

Mário: Nikdy.

František: U Ivančiných rad?

Mário: Nikdy

František: Já ti děkuji

Mário: Nikdy. Když jsme sem přijížděli, tak jsme jeli spolu v autě... Tak jsme si povídali a já jsem měl tisíc a jedno sto otázek, na které se chci zeptat Ivanky... a stačí položit jenom jednu... a v té odpovědi je absolutně všechno. Odpovědi na všechny ty otázky. Takže dělám chyby. Snažím se to učit... a čím víc vlastně Ivanku poslouchám, tak protože to chápu... Já všechno to chápu, já tomu všemu rozumím, i když vypadám blbě... ale potřebuji to začít žít. A to je pro mě to nejtěžší, co může být. A teď se snažím o tu rovnováhu. Nespadnout ani do Ivanky... ani někam jinam. Najít tu rovnováhu, protože já mám svou cestu... a teď si z toho potřebuji vytáhnout... Já třeba poslouchám Ivančiny přednášky už staré, co jsou, také jsme se dneska o tom spolu bavili, pokaždé tam slyším jinou informaci. A už jsem to slyšel několikrát. A vzal jsem si z toho právě ve které situaci se právě ocitám... tak ta mi přihraje další tu otázku, na kterou dostanu odpověď, třeba ve stejné přednášce... Takže dělám chyby... Snažím se učit... Snažím se být pokorný... Snažím se nedělat Odpory... Snažím se...

Ivanka: Víš co, to úsilí, to usilování z tebe dělá Mária.

Mário: Já vím. Snažím se neusilovat.

Ivanka: A vím to.

Mário: O to usiluji.

Ivanka: Vy máte žít. Reakce vašeho těla jsou nastavené. Je tam nastaveno i to tvé usilování. A když tě to začne bavit v tom smyslu, že se začneš chechtat... Opravdu vy ještě pořád ten smích tady máte nastavený proto, abyste ten život měli lehčí... pořád to jde. Jednou budeme takové ty ztvrdlé huby... Budeme vypadat jako kuželky. Bez vlasů budeme, veliké oči. Pak se budeme sobě líbit samozřejmě... Než k tomu doplyneme v čase, tak to bude dlouho trvat. Zatím jsme takoví prenatalové. Takové předtvary těch budoucích bytostí, které tady jednou budou. A tohle to období je strašně důležité. To je jedno z nejdůležitějších období každé planety, která to prožívá – tento přechod z toho iluzivního života, za který jste tady... (za tu Hmotu)... který jste tady reprezentovali. Ale nikdy jste to nebyli vy. Takže teď prožíváte historicky nejdůležitější období, které kdy pro vás existovalo... a ono je i zábavné. Ono to je docela i zábavné. Když to berete dramaticky, tak jste v háji. To nejde. Zasměj se tomu. Zasměj se všemu, co se ti nepodaří.

Mário: Já bych podtrhnul to historicky nejdůležitější období. Ne hystericky nejdůležitější období.

Ivanka: Ne ne ne, jde to. Vzpomeň si jenom na jedno jediné slovo... a to je optimismus. Vždycky z toho dramatu, co se odehrává, si vybrat jeden jediný důvod, proč je to dobře. To pomůže zklidnit tvé tělo. Že ty tím tělem nejsi. Ty jsi Vědomí, které mu domlouvá. Nebo mu něco nedovolí. Stav 5D je, že už máte mnoho zkušeností a nedovolíte tělu dělat hovadiny. To znamená, i kdyby tělo chtělo třeba ukrást kamarádce dejme tomu jenom informaci, podívat se jí do telefonu, jestli vám nechodí za manželem... Nedělejte to. To jsou věci...

František: V této věci mám jistotu.

Ivanka: (smích)

Františku....zkrátka nepravosti. To, co nechcete, aby skutečně vám děl někdo jiný... protože vždycky vás to dožene. A dožene vás to opravdu v těch nejtěžších věcech. Takže v tomhle byste měli mít jasno. To stačí.

František: Je to úžasné. My to dneska bereme tím, že to je Benefice, tak to bereme trošičku lehce, nakypřeně. Není to vysloveně přednáška, na kterou jste možná non stop u Ivanky zvykli. My jsme si řekli, že to tak zkusíme.

Ivanka: Ale chci vám říct, že všechny otázky, které přišly, tak budou zodpovězeny v Praze, Ústí, pak v Kladně... budeme pokračovat, nebojte se.

František: Ale k řadě se ještě dostaneme.

Ivanka: Ano, dostaneme se ještě na některé.

František: Prostě je to otázka.... člověku se vlastně někdy vybavují vzpomínky, které mu buď pomohou anebo ho trošičku řekl bych, deprimují....Já mám jedno veliké štěstí v životě, že já si nepamatuji nic, co mě moc špatného potkalo.... Ale to odjakživa, než jsem Ivanku znal, dřív. Teď jsem jenom o to radši, že ji znám, protože se mi to krásně vybaví... Ale znám lidi, kteří si pamatují všechno. Všechny nedostatky. Proto říkám: „Pánové, je zbytečné, abyste si pamatovali své nedostatky, jestliže jste ženatí, protože je zbytečné, aby si to pamatovali v rodině dva.“ Takže tak to bývá a teď nevím jakou má zkušenost Mário, ale fakt je, že spolehlivě se vždycky někde najde něco, kde vím, že jsem pochybil. Ty vzpomínky jsou ukrutné...

Teď mě napadlo, jestli můžu odbočit.... jedna taková příhoda... krásná, židovská, kterou mám rád... jak Khon přijde za svým kamarádem, lékařem a říká mu: „Prosím tě, nemohl bys mi dát něco na povzbuzení mužnosti, nějaké afrodisiakum.“ On říká: „Já tady mám, přišlo mi z Afriky, to já ti dám, ale má to dvě podmínky. Musíš to zapít vlažnou vodou a nesmíš při tom myslet na nosorožce.“ A druhý den se potkají a on říká: „Tak co, zabralo to?“ On říká: „Ty prevíte, do včerejška jsem si na to blbé zvíře ani nevzpomněl.“

Takže vidíte, jak je to s těmi vzpomínkami. Jaká je role vzpomínek vůbec jako v našem bytí?

Ivanka: Vy moc dobře víte, že myšlení.... to, co se odehraje,...to je záležitost hmotné složky. Právě proto se děje ten Osud tak.... že je nastavený. Vy máte nastavenou tu hmotnou složku, ale vzpomínky tam jsou proto, zdali vám utkví v té minulosti něco negativního... To, co jste odmítli... To si vždycky budete pamatovat. Vždycky. Jestliže neumíte odpouštět. Jestliže zuříte. Každá ta čakra má své podmínky, takže jestliže člověk.... A tady je vidět, že jsi hodně čistým člověkem, Františku, protože když člověk takhle si nepamatuje na nic špatného, všechno vlastně vyřešil, urovnal se všema lidmi, co to šlo... Může se stát nějaká nepohoda mezi tebou a někým třeba v práci nebo v rodině. To se stát může, ale důležité je, že to dokážete zvládnout. Vykomunikovat, vyřešit správným způsobem. Pak se všechno zahladí, protože se ve vás všechno vyrovná. Jestliže se něco ve vás nevyrovná, nemáte vyřešenou minulost...pak si všechno pamatujete.

Můj dědeček z tatínkové strany byl hrozně hodný člověk, ale hrozně hodný člověk. Já si ho nepamatuji, protože on zemřel, když mi bylo sedm měsíců... a on se na mě hrozně těšil. Vždycky se těšil, až se ta maličká narodí, a potom dokonce i věděl, že zemře. Pár týdnů před tím, než umíral, tak přišel za maminkou do zubárny a říká: „Vlastičko, tady máš pětistovku.“ To byly velké peníze. Měsíční plat byl tenkrát sedm stovek. „Kup Ivance toho největšího medvěda, který existuje, protože prvního prosince má svátek.“ A maminka mu říká: „Dědo, to je až za měsíc. Možná ještě víc jak za měsíc.“ „Nenene, ty nevíš nikdy, co se může stát.“ ... Hele on toho prvního prosince měl pohřeb, nakonec. Ale o tom jsem nechtěla mluvit. Tento děda byl hrozně hodný člověk, takový mírný, dělal všechno a babička byla taková uvzdychaná, furt byla unavená, nic nestíhala... taková zvláštní. Já ji měla ráda. Ona patřila do toho koloritu té rodiny. Ale děda, děda byl vzorný. Přišel, uvařil, uklidil, udělal všechno, co ta babička nestíhala, dělal děda. Ale jednou za rok se ožral a jakoby měl kalendář v sobě... a všechno ji vycinkal. Pak babička týden s ním nemluvila a on vždycky se tak potutelně usmíval a říkal: „Proč ta bába se mnou nemluví, nevíš, Jirko?“ A bylo vidět, že to v sobě nosil. On byl hodný sice na venek, ale nosil to v sobě. Tam asi odpuštění nebylo taky. On měl docela dost nemocí ke konci toho života, ještě než se stala tahle ta nehoda, protože to byla autonehoda, která ho tam vlastně zabila. Takže – když nemáte vyřešené věci do minulosti, to je docela závažné. Ale když už máte vyřešené do minulosti... tam patříš ty, když si nepamatuješ na nic špatného.

František: No to je spíše ztrátou paměti...

Ivanka: Taky dobré, to se počítá. Tak ale už se ti to nebude dít v té přítomnosti potom. Tak potom, když ten Satánek je tak strašně mazaný, že vám ukazuje události, najednou vidíte do budoucnosti. Buď tam vidíte nějakou nádhernou situaci, na kterou se těšíte a chcete být tam a už nechcete být tady, to je také průser...Anebo tam uvidíte něco závažného, čeho se budete bát... si tam dožít... a to je také průser. Vy to musíte přijmout. To, co tam je, je pro mě připravené. Já to chtěl, ať se děje co se děje. A tehdy jste srovnání. Tehdy jste v tom bodě, kdy žijete... je vám lhostejné, co bude. Vy se akorát opravdu mechanicky připravujete na všechno, co má být. Vy můžete plánovat cokoliv. Ale bez takového pnutí, jestli se to odehraje nebo neodehraje, jestli to bude nebo

nebude. Buď se to stane anebo ne, ale samozřejmě v klidu a v míru. A tehdy se všechno narovná. A pak už se vám dějí zázraky.

Já teď se řeknu příběh o té básničce, jo?

Já teď chci poděkovat jedné paní, která mi psala ve čtvrtek, protože se stal takový zvláštní... nádherný příběh. Já jsem kdysi dávno, asi v roce 2012, někde vyprávěla o tom, že před dvaceti lety, vlastně před devatenácti lety, to bylo v roce 1998, ke mně v noci promluvil Shakespeare a napsal mi báseň. Ale nikde jsem tu báseň nikdy nezveřejnila, ani jsem nevěděla, kde ji mám. Kdysi dávno jsem ji měla připíchnutou, (tady jsou ještě dírky od špendlíku), takhle za pelestí na posteli.... a vidíte už je ten papír takový starý, ošahaný. Pak když jsem jednou malovala nebo něco jsem dělala, nemohla jsem ji léta najít. A teď v neděli – minulý týden – jsem začala děla vánoční úklid, a když jsem přišla do pokojíku a dělala jsem v šuplíku v mém psacím stole, tak najednou jsem držela... když jsem brala lístek po lístečku a vyhazovala jsem nepotřebné věci... tak jsem tam najednou držela v ruce tu báseň. Já říkám: „No, to je úžasné. Já teď vím, kde je. Je tady v této složce.“... Překlopila jsem ji zelenými deskami. Zastrčila jsem šuplík, šla jsem dělat něco jiného.

Představte si, za dva dny ve čtvrtek mi přijde na e-mailovou adresu Nature e-mail, který obhospodaruje e-shop...a píše mi nějaká paní: „Ivanko, zlatá, prosím vás, já jsem nedávno slyšela nějakou starou nahrávku, kde jste mluvila o této básničce. Kdybyste ji měla, přivezte ji do Otrokovic.“ Říkám: „Hele, ona to snad ví, ta ženská, to není možné.“ Tak já jdu do toho šuplíku a hledám. Nic. Já ji nenašla. Říkám: „To není možné.“ Tak zase. Potřetí, počtvrté, já jsem prohledala ten šuplík se vším všudy. Každý ten list jsem vzala do ruky. Říkám: „Ty... já jsem to asi omylem hodila do odpadků.“ Tak jsem vyhrabala celou popelnici. Tam taky nebyla. A myslela jsem si... my máme s maminkou krabici, tak jako doma všichni třídí odpad, tak máte krabici... já jsem si myslela, že ta krabice je prázdná... ale pak jsem ještě dělala vnitřky v kuchyni, a když jsem vynášela ty papíry... tak ty papíry, které byly vyhozeny z úterka, byly ještě v té krabici... takže já ji mám.... Ale kdyby nebylo té paní, tak maminka tu krabici vyhodila do popelnice... nebo já.... to už bych nevěděla.... a nikdy už byste ji neslyšeli. Takže já vám ji teď přečtu.

Chtěl jsem Luně stříbrný paprsek vzít... a do vlasů jej zasadit... for you.

Chtěl jsem růži po ránu kapičku rosy odebrat... a jako dýmant na srdce položit...a dát... for you.

A chtěl jsem dětský smích přinést ti ve dlaních... for you.

Chtěl jsem větru vánek ukradnout...aby chladil, když čelo ponoří se v horečný spánek... for you.

Chci ti něžnou melodii dát ... a s tebou se radovat a smát,...toť dárek... for you.

František: Myslím, že to pěkně napsal kolega Shakespeare. Fakt je Ivanko, že mně se děje něco trošku opačného než tobě. Ty nacházíš. Já vám mám něco v ruce, mihem

vteřiny to nemám. Nehnu se z místa, ale najdu to až za čtyři roky při malování. Nevím, jak se to děje, prostě to ztracení a nacházení...

Ivanka: Ale víš, tento příběh, co jsem chtěla říct, to je taková krásná jistota, že když to NadJá ví... že vy o to nemáte přijít. Vy jste v klidu... já to i oželela. Dobře, tak nebyla ta báseň, nemělo to být...Ale to stejné Vědomí mě na to upozornilo, aby se vlastně našlo, takže to společné Vědomí vždycky ví, kde to je. To je to samé... jako nedávno někdo položil na FB otázku. Já mám totiž pocit, že Jurka to tady někde vytisknul, že ta paní poslouchala nějakou starou... myslím, že z Chrudimi přednášku... a tam se mě někdo na někoho ptal, zřejmě na nějakého léčitele nebo na někoho.

František: *Někdo se ptal na pravost Turínského plátna, a pak na nějaké metody spojené s mozkiem, na které Ivanka odpověděla, že neví. „Chápu, že nemůže znát vše, ale jak se sem-tam zmíní, že na přednáškách nemluví ona, ale skrze ni promlouvá Bůh, že ona tam vlastně není... Tak proč není vševědoucí. Hovoří v napojení na Božství, nebo jak to je? Nedokážu se teď soustředit na další poslech. Stále mi ta otázka visí v hlavě. Prosím, objasněte mi to někdo. Ivanku s tím nechci obtěžovat.“*

Tak neobtěžujeme.

Ivanka: To bylo na FB... a prosím vás, ono to bude mít více jakoby hladin... ta moje odpověď ...a je strašně důležitá a pro vás. A tam vám vysvětlím, jak to pracuje, i když pak zjistíte, že už jsem to vysvětlovala, ale člověk to nevnímá. Člověk 3D si myslí, že Bůh ví všechno. Ano, Bůh ví všechno, ale je to součet všech. A jsou věci, které jsou obrovsky nepodstatné. Já jsem navíc přišla jako převaděč. To znamená, převádím vás z hmotného stavu do tak zvaného Božství. To znamená, že pokud se naučíte v tom principu... a projdete tam vlastně s tím „infem“ v praxi těch svých životů... tak se tím Bohem stáváte. A tehdy, cokoliv budete potřebovat, pozor – bez Vůle vašeho Člověčenství... Dám příklad.... Třeba já jsem měla na konci roku platbu, to už jsem opravdu se strhla před tím, než jsme kolaudovali Statek, že jsem dělala ještě laborku, a pak jsem jezdila uklízet, a teď každý den jsem uklidila obrovské množství metrů čtverečních... a druhý den zase když přišly ty firmy... tak to zase bylo strašně špinavé. Navíc jsme nevěděli, jestli vůbec zkolaudujeme... nebo nezkolaudujeme. Bylo to hodně náročné období. A tam už ta Iva tam nedovedla chodit s radostí. Tam už bylo takové to „musím“. Tam už jsem donutila to tělo a to vám vždycky poznamená rameno. Takže já jsem týden po kolaudaci se ráno vzbudila a měla jsem obrovskou bolest v rameni... a bylo mi jedno, že ji mám. Já jsem věděla, že si to zasloužím. Bylo mi jedno, jak to dlouho bude trvat... A tehdy to NadJá, (i když to nepotřebujete vědět), vám do hlavy vsune – deset měsíců. Někdo se mě pak ptal: „Ty ses nějak ptala, nebo co?“ Já říkám: „Ne ne, já jsem se neptala. To zkrátka najednou víte“. Bez štourání. A toho se dopídíte vy sami, ale každý z vás.

Iva tu není jako cvičená opice, která tady předvádí jako v cirkuse, že mi dáte jakoukoliv otázku – a pink – vypadne ze mě odpověď. To si představuje svět 3D, svět magie. Vy potřebujete být plným Bohem, který každou tu chvíli ví to potřebné. Kdybyste to dělali ještě pod Vůli člověka, tak byste mohli ještě některé ty informace zneužívat.

Nepotřebujete vědět všechno. Spoustu věcí je pro vás zbytečných vědět. Vy totiž pak splňujete na určitém místě určité věci, které tam máte udělat, a zasahovali byste třeba něčím úplně zbytečně. A navíc Iva, jak jste zjistili, já jsem musela mít tu hlavu úplně vyprázdněnou, abych mohla být schopna pojmout jakoby jiný obsahový rámec těch odpovědí...

Takže já jako člověk jsem dneska skoro nepoužitelná. Já opravdu dělám mechanicky věci... a dělám je hrozně ráda. Já uklízím na Statku, nakupuji, dělám krásné věci jako pro rodinu... to tak jsem vždycky měla... a je to krásná práce. Nic mi nevadí. Žehlím, peru, fakt jsou hezké věci, které já si užívám a věnuji se samozřejmě lidem, když tam přijedou, abych všechno zužitkovala. Navíc my jsme teď založili Statek Slunečnice, protože my jsme se chovali do teď jako s.r.o., jako neziskovka. Jediné peníze, které jsem vybrala, byly na založení té neziskovky, která od ledna bude pracovat, abyste všichni měli možnost se podívat na to hospodaření. Aby někomu nejely takové ty zbytečné otázky hlavou -jak to vůbec je – a z čeho to máme. Ano, všechno to místo, které se udržuje, se udržuje z vašich darů nebo bude se udržovat z vašich darů. To, co bylo dnes z přednášek, to bude vlastně ve formě daru, jako tady, protože jsme nezisková organizace od ledna a všechno co zbude z té Ivanky Adamcové s.r.o., tak to tam vložíme jako zbytek, že to propluje a bude to fungovat pro vás. Všichni lidé, kteří nám pomáhají a kteří jsou zúčastnění, se také zúčastní jenom tím, že tu jsou pro vás. A nikdy u toho člověka žádného by nebyl osobní zájem, protože kdyby byl, tak by ho Vědomí vyloučilo. Je to pak fakt krásný život, protože pak se k vám dostanou skutečně čistí... Čistému vše čisté...

František: Děkujeme vážení přátele, dovolím si vás pozvat na přestávku malým čtyřverším. Trošku mě k tomu Ivanka inspirovala.

Netrap se nad Osudem a zachovej si klid.

Vyšel jsi od odněkud a doklopýtáš někam.

Dokud to půjde, zkus milovat a žít.

A štěstí znenadání ti řekne: „Jsem tu, čekám.“

Já bych poprosil, abychom začali zase Patrikem. Malinko se nám zklidní Dušičky. My pak do té hladiny hodíme pár kamínků.

Já když jsem si uvědomil...to je přesně ta chvíle, kdy technika nám pomáhá objevovat zázrak. Byli jste u toho...Když vlastně to je vždycky premiéra světová... jestli tomu dobře rozumím... protože kdo to neví – technicky... tak ten motiv, který zazpívá, si nahraje vlastně do smyčky jako magnetofonu a ten už tam pak hraje. A druhý a třetí...a najednou všechno to vzniklo díky jednomu člověku, jednomu hlasu. Je to úžasné...

A já tím pádem jako vzdávám mikrofonu hold...V úvodu – u té chvílky přebřepťů, tak vlastně najednou jsem si uvědomil, jak ten mikrofon, u kterého jsem už skoro 45 let... a stejně se člověk nikdy neubrání breptům, nesnázím... Vždycky, když jsem se o tom bavil třeba s takovými ostřílenými mistry, tak oni říkali: „To se nevyhne nikomu, buď klidný.“ A fakt je, že ten mikrofon je taková potvůrka velice zvláštní. Když do ní něco řeknete, to slovo se rozletí jako motýlek do světa, už ho nikdy nepřivoláte zpátky. Nemůžete ho vrátit, a tak se třeba nedivím, že na někoho působí trošičku nepříjemně.

Mně se stalo dokonce, že při živém vysílání mi řekla paní do mikrofonu, že neví, jak se jmenuje. Vysílali jsme Dobré jitro. Vím to bezpečně...Z Říčán u Prahy z pekárny – od čtyř do osmi. No, kdo je takhle ráno živý, tak to jsou hasiči, policajti, autobusáci, co vyjíždějí na nádraží... a pekaři samozřejmě... A všechno to bylo dobré a poslední hodinu jsem si řekl, že abych to zpestřil, půjdu mezi lidi do krámu. Sešel jsem, tam už stála fronta u pultu, tak koukám a říkám si: „Hele, tahle paní vypadá jako učitelka, to by mohlo být dobré.“ Jdu k ní a ona když mě viděla s tím mikrofonem, tak říká: „Ani sem nechodte. Já když to vidím, tak ani nevím, jak se jmenuji.“ Já jsem si řekl: „Dobrý vtípek, že jo.“ Říkám: „Já se jmenuji František Novotný z Českého rozhlasu, vysíláme Dobré jitro odtud. Jak se jmenujete vy?“ a ona řekla: „Já nevím.“ Vám se to směje, ale co teď? Tak jsem se naštěstí podíval do tašky a říkám: „Vy jste si koupila koláčky. To kupujete každý den?“ A ona říká: „Kde bych na to brala.“ A už to bylo dobré. Už to nastartovala. Ale jsou to svízele.

Já si dovolím ještě jednu malou historku. Můj kamarád Tomáš Sláma, rozhlasový skvělý moderátor, vynálezce pořadu Tobogán... a on v rámci toho Tobogánu v divadle u Hasičů vždycky pořádal nějakému výtvarníkovi výstavu. Malíře... já si teď nevzpomenu na to jméno, říkejme mu třeba Karel Nový z Pardubic... a říká: „Hele, Karle, když jsi tady, tak pojď, já mám Mikroforum – do studia, něco si o tom povíme.“ A přišli do studia a ten malíř, když to tam viděl takhle všechno, tak říká: „Tak hochu, do tohohle ze mě nevypadne ani hláska.“ On říká: „Neboj se.“ A jak to ten Tomáš nikdy nedělá, tak říká: „Jdeme na chodbu.“ Tak šli na chodbu. On říká: „Opakuj po mně.“ „Já jsem Karel Nový.“

„Já jsem Karel Nový.“

„Jsem malíř z Pardubic.“

„Jsem malíř z Pardubic.“

„Kamarádi mi tu v Praze udělali výstavu.“

„Kamarádi mi tu v Praze udělali výstavu.“

„A já jsem tomu moc rád.“

„A já jsem tomu moc rád.“

On říká: „Vidíš, to je hotový, tak jdeme ještě zpátky jednou.“

„Já jsem Karel Nový.“

„Jsem malíř z Pardubic.“

„Jsem malíř z Pardubic.“

„Kamarádi mi tu v Praze udělali výstavu.“

„Kamarádi mi tu v Praze udělali výstavu.“

„A já jsem tomu moc rád.“

„A já jsem tomu moc rád.“

Tomáš říká: „To nemá chybu, jdeme do studia.“

Šli do studia, sedli si. Rozsvítla se červená, jakože jsou v éteru. Ten Tomáš jako stará správná rozhlasová kobra říká: „Vážení posluchači, dnes je tu se mnou ve studiu milá návštěva – Karel Novák, malíř z Pardubic. Je to náš kamarád. My jsme mu v Praze udělali výstavu a jsme moc rádi, že mezi nás přijel.“

A teď řeknu, proč o tom mluvím. A najednou bylo vymalováno. A ten Tomáš v nouzi nejvyšší říká tomu malíři: „Tak něco řekni.“ Ano, kvůli tomuhle o tom mluvím. A on se naklonil ten malíř a řekl do toho mikrofonu do vysílání: „Ať žije život.“

Vážení přátelé, kdykoliv budete v úzkých, dostanete se do takové překerní situace a bude se zdát, že z toho východisko není, řekněte si tuto krásnou větu a budete vidět, že na tom budeme hned lépe. Takže Ivanko, ať žije život? Ať žije život.

Mário, dostal ses někdy do takové překerní situace, prosím tě?

Mário: Třeba teď. Dostal jsem se určitě tisíckrát do takových situací, ale od teď já je všechny mažu, protože to byly trapasy vždycky a já ty špatné věci vždycky už mažu teď. A myslím jenom na to kladné. Néé, nevzpomínám si. Já takhle jako vyloženě příhody ... já ani neumím vyprávět třeba vtipy, protože si žádný nepamatuji.

František: Já si je také moc nepamatuji. Mně se vždycky spíše vybaví... naskočí... ale fakt je, že někdy si to člověk vůbec neuvědomí. Já jsem jednou točil Dobré ráno v Krkonoších a jezdil jsem s pánem, který dělal Krakonoše, ale také znal ty hory. Jeli jsme, já jsem ho asi čtyřikrát oslovil, ale ani jednou správně. A ani jeden jsme si to neuvědomili. My jsme se vrátili, štáb se chechtal a říkal: „To je bezvadné, člověče.“ ... A tohle to je takové to kouzlo nechtěného. Já jsem vždycky miloval sportovní komentátory, protože ti to nemají jednoduché. Ti musí prostě na krátké ploše namalovat obraz, abyste byli na tom fotbalovém hřišti... nebo tak... a fakt je, že tam jsou některé věci, o kterých oni také nevědí... A kolegové – Jarda tuším – že to bylo při spartakiádě... prohlásil... oznámil našim posluchačům: „A nyní nastupují naši svazarmovci se psy. Jsou v bráně borců. Všichni svazarmovci jdou jako jeden pes.“ A někdy prostě vyplyne to krásně, přirozeně, takže když náhodou člověk se u toho mikrofonu trošičku zabreptá, tak mu to odpusťte.

Ivanka: Já jsem si na něco vzpomněla. Já tě musím přerušit. Moje jedna z dcer měla holčinu, která chodila s jedním chlapcem a on se jmenoval Nemrava, což je pro mě, kdo mě zná hodně blíž, (vás je hodně, co mě zná blíž), tak já si pletu jména jako Romana, Renáta nebo Martin, Michal, to je do nekonečna. A já jsem z toho Nemravy udělala Voheru. Říkám mu: „Ahoj, jak se má rodina Voherovic?“ Ale pozor on měl jenom tvrdý obličej. Já jsem si říkala: „On je dneska takový, nějaký divný.“ Ale objal mě . Povídal si

se mnou. Až potom ta Péťa, která prskala smíchy, když jsme šli k autu, říká: „Mami, tys mu celou dobu říkala Vohero a on je Nemrava.“ Ale víte co? Já právě to nepovažuji za špatné.

Víš, co? To je to, co potřebuješ narovnat, Mário. To je dobře, že se to stalo. Takový ťulpas, který potom, (tady jsem ho reprezentovala já v tuto chvíli), udělá takový trapas, neudělá to záměrně. To není záměr, ale je to nastavené v Osudu toho člověka, kterému by to vadilo. Tak mu to tam potom vlastně jakoby ztvárňuje ten druhý a na všechny lidi je to správně napasované. Takže když se tomu umějí zasmát, tak mají vyhráno. Takže zasměj se. Všechno je dobré, ne špatné.

Mário: Ať žije život.

Ivanka: Ať žije život.

František: Přesně, ať žije život.

Já se chci dostat k jednomu dotazu, který jsem ti někde velmi rafinovaně zašantročil. Víte, já jsem si... vlastně člověk... vždycky trošičku touto situací si to Ego, myslím, trošičku srovná. Je to opravdu ponížení lidské důstojnosti. Já mám jako poměrně takový čerstvý zážitek. Jsem to říkal o ponížení lidské důstojnosti, jak je to potřeba. Já jsem jednou nastoupil v Praze do metra. Bylo to v létě. Letos teda, proto říkám, čerstvé... a tam seděla taková velmi krásná dívka, ale opravdu nádherná. Prostě malíř by neváhal ani vteřinu. A já jsem najednou měl oči malíře... a tak jsem se na ní díval se zalíbením. Samozřejmě jsem ji viděl tak, jako akt... všechno... báječné, úžasné. Tak jsem na ní koukal těma blahýma očima... a najednou ona se na mě podívala, oči se jí rozzářily, krásně se na mě usmála... a pustila mě sednout. Takže to je přesně to, co člověk občas potřebuje, aby mu to Ego.....

Ivanka: Tady vidíš, že muži ke stáru potřebují Pokoru.

František: Ano, přesně, potřebují. A na to je taková... k té slávě... která v nás někde pobublává. Kdesi v knížce to je taky... jsem napsal takové čtyřverší, které je o slávě. Já si ho zkusím vybavit.

Čas je jen vločka sněžná, co na dlani ti taje,

ani se nenaděješ ...je konec představení.

Pak chvilku vzpomínka tu naši roli hraje,

nežli jí dojde dech ... a ani ona není.

Básník Mikolášek říká: „Važte si trávy. Ta jediná o vás bude šeptat na vašem hrobě.“

Měl pravdu.

Ivanka: To je krásné.

František: A my jsme se dostali k dotazu, který je zajímavý.

Milá Ivanko. Odjakživa jsem nerada chodila na hřbitovy. Necítla jsem potřebu... a něco mi tam vždycky vadilo. Dnes už, když mám jistotu o mimosmyslové existenci a odložení obnošeného těla, mi to připadá ještě absurdnější... tak se chci zeptat, proč vlastně odjakživa hřbitovy lidí zřizovali. I ti, pro které byla reinkarnace samozřejmostí a patřila do jejich názorů nebo náboženství. Má to být pouze berla a jakási pomoc a úleva pro ty, kteří v ní nevěří?

A ještě jeden dotaz bych měla...a prosím, k čemu mám vztahovat problémy s prsty na pravé ruce?

Ivanka: Dobře. S prsty nebo s prsy?

František: Prsty.

Ivanka: Já jsem to chtěla jenom trošku rozsvítit.

František: To by bylo na, a ne v, jak správně řekl Mário. Taky je to hezká představa. Nepustil byste ho někdo sednout?

Ivanka: Ano. Ze začátku, když je člověk hodně navázaný na Hmotu svých bližních, protože je považuje samozřejmě za někoho koho vlastní...To jsou ti vaší rodinní příslušníci. Děti, rodiče. Všichni, co tam jsou... partneři samozřejmě. Vy je nechcete propustit, a když se člověku ve 3D stane, že ti lidi umírají, patří to do kultury každého národa... tak on si ty své schránky, které považuje za toho člověka, ukládá. Dokonce byly období , a to se týkalo i Egypta a různých jiných civilizací, kdy to tělo dokonce mumifikovali, aby ho udrželi co nejdéle v tom potřebném stavu. Ale tak, jak se mění... a postupně se mění vývoj na planetě a vašeho Vědomí...jak se zesiluje, tak zjistíte, kým jste. Tak tyto věci jednou odpadnou. Přesto dnes, i když už nemáte třeba strach ze smrti, stejně je budete dodržovat ještě nějakou dobu kvůli vašim bližním... Třeba já chodím na hřbitov s mou maminkou. Kvůli ní tam zkrátka běhám, ale jinak s tím tatínkem jsem kdykoliv. Já jsem dokonce nedávno zažila zvláštní věc.

Víte, vy všechny své předky máte v sobě. Je to veškerá Hmota – planeta. Ono je to hrozně rozšířené. Takže tam skutečně máte všechny reakce. Ty jsou zaznamenány v tom vašem těle a jsou tam informace o celé minulosti, což dnes člověk ještě neumí rozluštit. Ale jednou to budete umět rozluštit. A já jsem nedávno... můj tatínek měla takovou zvláštní jednu věc. On občas jel a držel volant... tak si postavil takhle nehty jakoby na ten volant a propnul vlastně ty prsty. A já jsem na to zapoměla. Léta jsem to neviděla ani jsem to sama nikdy nedělala. A nedávno jedu na Statek, ještě jsem nakupovala ráno v Lidlu v Býlině... a vjždím takhle do toho kopce v Bylině... a najednou z ničeho nic na mě přišla taková... zvláštní takový stav takového hlubokého míru... a najednou se mi ty prsty levé ruky opřely o ten volant. Já říkám: „Ahoj tati.“ To bylo tak spontánní. Ano, občas uděláte něco, co byste nečekali, na co jste zapomněli. Vůbec si to nepamatujete v hlavě, myslí. Ale vlastně ta bytost, ta Hmota, ten děj se vám připomene něčím a je tam s vámi. A tohle je příjemné.

Tohle v této době můžete zažívat a tím pádem víte, kdo je ve vás. V tu chvíli je tam to Vědomí, o které jste nikdy nepřišli. Tohle ve 3D světě nebývá zvykem. Tam naopak...

tam vás zklidňuje – dejme tomu – to NadJá, protože vy považujete tu ztrátu za tak obrovskou... a jste tak roztrhaní, že pak vás musí to NadJá v součinnosti s hmotným Vědomím zklidňovat. Třeba nějakou představou... živým snem... že přijde někdo – ten, kdo je mrtvý, tak přichází zpátky... Ale jinak to vlastně takhle pracuje. Takže jednou nebudeme mít samozřejmě hřbitovy. Ty své mrtvé – živé budete mít v sobě. Ale musíte dojít do stavu celistvosti. To ještě bude nějaký čas trvat.

K tomu dotazu – to bylo v pravé straně. Tam budou nějaké odporující emoce, situační. Takže buď je tam platba z minulosti... nebo i záští situačních... Někdy prožijete i nenávist vůči situaci, že se vám něco děje. To nechcete strašně. Takže to jsou platby z minulosti, které se tam někde objevily... bloky... a teď přichází na řadu platba.

František: *Chtěla bych se tě zeptat, milá Ivanko, už delší dobu mě svědí mezi lopatkami. Nic tam nemám... žádnou vyrážku, žádný ekzém, vřídek, nic. Vše čisté jako lilie. Jsou chvíle, kdy bych to rozškrábala do krve. Musím se tomu smát, když se vidím, jak se ve sprše drbu štětkou. Jako bych měla svrab. Nejsem v tom ale sama. Mluvila jsem s jednou milovanou buněčkou, a ta to má také tak. A tak třeba tvá odpověď pomůže ještě i někomu jinému. Já vím, že je to taková jakoby prkotina, ale kdo ví?*

Mimochodem, rostou vám křídla, všimla jste si?

Ivanka: A je odpovězeno.

František: Děkuji ti za vše, co pro nás děláš. S láskou Věra ze Šumperska.

Ivanka: Ty jsi úžasný.

František: Jo? Prosil bych to na papírek, teda.

Ivanka: Nejraděj bych souhlasila. Ne ne ne. Tam může se odehrávat něco vývojového na srdeční čakře, protože vy víte, že dneska ta srdeční čakra se upravuje každému člověku, který odchází do Jednoty. Je to docela náročný stav, protože vy jste do teď byli oddělenou bytostí. I když jste si mysleli, že milujete. Vy dneska víte, že stav lásky je stav bez negativní emoce... a pokud se zklidňují emoce na všech pěti dolních čakrách, tak srdce se začne vyvíjet obrovským způsobem. Takový člověk potom kamkoliv přijde, tak to srdce vysílá, aniž by ten člověk cokoliv chtěl dělat. Jenom svou přítomností... Když byste si někde sedli, tak najednou všichni kolem vás budou mít hrozně krásný pocit. Nikdo tomu nebude rozumět. Třeba půjdou – dejme tomu – lidi na koncert a ten koncert proběhne neuvěřitelným způsobem. Ale oni nevědí, že to srdce tak vysílá, že ti lidé se najednou cítí dobře. Mají pocit, že najednou mají dobrou náladu. Neví proč. Nemusí to nikdo vědět. Takhle budete zažívat stavy, že třeba přijdete do obchodu – třeba s pečivem a tam všichni zakabonění... a najednou budete odcházet... a jako všichni budou v pohodě. Tohle dělá to upravené srdce, ale ono má své upravené děje... ale možná to souvisí... ale přesně vám to nemůžu říct. To bych musela... jestli se tam něco neodehrává... jestli tam není blok... ale nepředpokládám, že by tam blok byl. Doporučuju nedrbat...

František: Prosím vás, ani jinak

Ivanka: Já jsem původně, ještě když paní začala psát o té štetce, tak jsem si říkala: „Vy jste teda dobrá, kam si dosáhne.“ To já si nedosáhnu.

František: Je to krásné. Já jsem se chtěl zeptat trochu pánů... Já nevím, jak vy to máte? Víš, kdysi bylo dobré... a uklidnila jsi mě Ivanko tím, že jsi řekla, že vlastně najednou si uvědomíme sounáležitost s kýmisi... To je – já si myslím – já pokládám Dušičky za jeden z nejkrásnějších svátků v roce, protože najednou i lidi, kteří v tom tahu času vlastně nestíhají nic... Za okny mají vlastně určitou impresi zážitků... přání splněných, nesplněných... tak najednou se zastaví... a do té doby si najednou zjistí... že si třeba moc ani neuvědomovali nebo už si nepamatují tvář tatínka, maminky. A kdo z vás ví, co dělal váš dědeček a co dělal pradědeček. Najednou ta kontinuita – nebo ten pocit souvislosti – jsou trošičku podle mne spjaté i s určitou hodnotovou orientací, díky které ta společnost existuje... si myslím. To je... ať to má podobu nějakých zákonů... nebo ať je to třeba desatero. Obyčejné desatero není podle mě náboženská direktiva. Desatero je návod, jak spolu můžou vůbec lidi na tom světě vycházet, aby prostě se nezbláznili, když už se do toho pustili.

Ivanka: Ale vlastně v tom desateru, tam už je naznačené, že my jsme jenom jedním, jednou bytostí. Tam už to vlastně všechno je, protože tam je „nedělej nikomu... tohle nesmíš“... ale je to právě v tom, že to byly ty nejhrubší „chyby“, tenkrát, co vlastně to rozdělené Vědomí dělalo samo sobě. Takže ten Bůh vždycky na sebe nezapomene. Takže on tam ty pravidla nastaví. Vždycky přes někoho přijdou. A vždycky přijdou v pravý čas. To je úžasné... a vždycky jsou součástí všech těch lidí na planetě. Tohle je důležité vědět... Takže je a není, Františku... Není to náboženskou věcí, ale zároveň je, protože vy dneska moc dobře víte, že tyto věci souvisí s vaším sebepoznáním.

František: Já bych tě raději poslouchal, protože je to pěkné. Víte, já jsem kdysi objevil jeden žalm, který jsem neznal, a je dost zajímavý – z Bible údajně. Já jsem ho tam nenašel, protože Bibli moc neznám, a tam se říká: „Když ses narodil, Bůh ti dal tvoji mapu a podle té půjdeš... a dny, které jsou, už byly.“ Čili prakticky zdá se, že i takový ten kodex víry, která ať má jakoukoliv podobu v jakémkoliv náboženství... my jsme se o tom právě s Máriem bavili v autě, krásně nám cesta utíká... tak vlastně je to – nechci říct berlička – ale je to něco, co nám vůbec pomáhá, abychom vůbec zvládli tu ohromnou složitost, do které jsme vlastně ten svět zdokonalili. Ty jsi říkal něco hezkého o indiánech. To se mi líbilo.

Mário: Já ještě k tomu datu. Já teď o tom přemýšlím... a jak se neustále ten systém snaží nám něco určovat, něco nám nadiktovat, tak já v tom jakoby v tom datu nevidím princip... nebo možná, že to je můj Odpor, že se tomu jakoby bráním, ale já opravdu si myslím, že když člověk chce vzpomenout někoho zesnulého, tak je jedno... na tom datu přece nezáleží.

Ivanka: My jsme dnes mluvili i o Vánocích. Ono vlastně to souvisí také. Vezměte si, že pro nás pro lidstvo jsou nastavené Vánoce právě proto, že ne každý, (jsou lidé, kteří tu lásku už v sobě už mají a už dokázali spoustu Odporů vlastně stáhnout, takže oni žijí jinak), ale drtivá většina lidstva to tak nemá. Jsou tam ještě záští, nenávisti, vlastně v

rodinách jsou kvůli majetku obrovské rozepře, jsou válečné stavy mezi národy mezi různými civilizacemi... to bylo vždycky v dějinách planety. Protože ten svět 3D tomu tak potřeboval – ten děj – a potřebovali jste se v těch veškerých životech všemu vyučit. Takže ty Vánoce dneska skutečně tady jsou nastavené proto, aby si lidé vzpomněli... ti co si za celý rok nevzpomenou.

Ale jsou také lidé, kteří mají Vánoce každý den. Mnozí patříte mezi ně, protože vy, kteří už mi rozumíte, už vnímáte ty důležitosti toho světa... a tam patří právě i ten dušičkový termín. To je to samé. Ty budeš s těmi svými mrtvými, když budeš vnímat, že s nimi jsi. Nemusíš chodit na hřbitov. Nemusíš, ale pro někoho je to strašně zatěžující. A třeba moje maminka – ta to má jakoby pravidlem. Ta tam chodí ráda si popovídat s tatínkem, ale jenom tam, protože myslí, že fakt tam přijde k tomu místu. Pak jsou lidé, kteří vůbec nechodí na hřbitovy, ale přesto ten hrob z té slušnosti nebo z té povinnosti vůči té společnosti udělají... Tady už jsou ale další možnosti, protože vývoj se vyvíjí, takže můžeš toho příbuzného nechat spálit a rozsypat na loučku... jsou tu možnosti, ale záleží to jak každá ta rodina má tu svou hierarchii těch pocitů a to co uznává... a pak je ještě pro vás učením, že třeba ty už budeš v tomto svobodnější, budeš to chtít řešit jinak, ale zase bys tím rval třeba rodičům. Tam jsou různé varianty v těch rodinách. Takže pak už záleží na Pokoře, jak vy si to vyřešíte.

Já vím, že mi kdysi psali lidé, třeba mladí manželé, měli se moc rádi, ale s rodiči měli obrovský problém, protože rodiče byli obrovsky nábožensky zaměřeni a oni trvali na tom, že všichni musí každou neděli do kostela... a teď se tam řešilo samozřejmě, že tam potom bylo vydírání toho syna, že on takový... a koho si vzal, že ta žena nechce. Takže to už záleží na Pokoře vaši, jestli chcete mít v rodině klid, tak tam půjdu a bude mi jedno, jestli sedím v kostele a přemýšlím si stejně v té hlavě. Do hlavy nikdo nikomu nevidí. I v tom kostele můžu myslet na nějakou věc úplně jinou. Ale teď je tam takové to vzpurné, to, co vám to nechce... Ne, já pro ten klid v té rodině tam půjdu... a pak se vám stane, že najednou všechno se změní a všechno vás propustí úplně snadno a jednoduše. Vy proto také musíte jakoby něco udělat. Zapřít vlastně to své tělo, které by bylo vzpurné, a které by odmítalo nějakou silou něco řešit... a to je vlastně s každým takový datem u nás nastavený, protože ten člověk sám o sobě by si nevzpomněl nebo neudělal. Takhle jo. Jednou to nebude nastavené, ale budete mít vlastně ten svátek lásky a toho podarování furt. A nemusí to být hmotná věc. Stačí úsměv, pohlázení.

Máριο: Toho bych chtěl dosáhnout, protože si myslím, že v ten den zapomněli, na co si mají vzpomenout. To je to pravé...

František: Já vás rád teď oba poslouchám, ale musím se trošku zastat 3D – nás – a víte proč?

Ivanka: Ty chceš dárek, vid'?

František: Ne, vůbec ne. Já jenom hledám v tom samozřejmě to, co je půvabné... a je tam... Vezměte si, že ty Vánoce nás vlastně najednou vrací zpátky často do dětství, když jsme měli to štěstí a měli jsme dobrou rodinu, prima rodiče, tak najednou máme tam spoustu zážitků. A další věc – ta – kde ty Vánoce nás trošku jako vrací, abychom si sem tam ochutnali jahůdky na stráni poezie. Ono to je hezké. To jsou příběhy, kterými se

chvilíčku přikrýváme.... a chvílku na nás nefuní... je nám pěkně... že jo... abych se s tebou zase nehádal, samozřejmě. A ta poetika je něco úžasného.

Teď je v Praze pod Betlémskou kaplí výstava Betlémů. Tradiční. Už asi osmatřicátá. Kdybyste jeli do Prahy, doporučuju vám to, protože je krásná. A tentokrát je věnována – jak se dřív svítilo a vařilo. Čili jsou tam různé druhy od loučí až po petrolejky... a kde co všechno... a jsou tam i krásné místnosti, stará jizba s kolovratem... a pak jsem tam přišel do kuchyně z padesátých let... a jak tak koukám, někomu se to tady vybaví... A byly tam přesně ty židle, co jsme měli doma. Ta kredenc, co jsme měli doma. A najednou mi tam chyběla v té předvánoční atmosféře maminka... vál a váleček... a bylo to úžasné. A najednou jsem si uvědomil, kolik té poezie tam je... a napadlo mě hned – při té příležitosti je poetické všechno na světě, i ten váleček... Já se teď pokusím o jeden experiment. Že bych vás o tom přesvědčil, že i ten váleček se může objevit v poezii. V básniče.

Kdyby vám dámy někdy muž
upadl jiné do léčky,
každá z vás rychle paži tuž,
máte přec doma válečky...
Fuj, ne však proto, co vám právě
Bůh pomsty šeptá do uší,
ten problém dá se zvládnout hravě...
násilí dámám nesluší.
Vlasové nudle domácí
a vývar silný jako noha
se vždycky více vyplácí,
než kvilné rady pomsty Boha.
Marně pak jiná okem háže,
marně vrtí svým zadečkem.
Tak zaválet to nedokáže...
jako vy se svým válečkem.

Ivanka: To je krásné. Františku, já mám také ráda cukroví, pečení cukroví, uklízení... dávám ptáčkům do krmítka... a všechny tyto věci, co dělala ta rodina... ale chci říct, že ony se ty tradice tak trošičku možná upravují. Každá ta generace je má trošku jinak. Už jenom – vezmi si – v rodině. Když jsi byl mladý kluk, oženil ses, tak jsi něco tradičního přinesl ze své rodiny ty...a něco tvá žena. A už je to trošku jiné, protože každý má právo v té rodině, aby si přinesl něco z toho svého dětství... A tímto se to vlastně vyvíjí. Ono se to upravuje, takže nebuďme tak zase tvrdí. To jsou tradice krásné. To jsou naše

vzpomínky na to, když ta naše Hmotička byla mladá, byla dětská... když jsme ještě tahali kačera. Strašně se nám líbilo, co dostaneme.

Já vždycky obdivovala, jak ten Ježíšek to dělá. Já jsem si hlídala ty rodiče. Furt byli v kuchyni. To bylo takové to napětí. Přesto v tom pokoji zazvonil zvonec. Hele – až v osmnácti jsem se to dozvěděla. Naši natahovali takového speciálního budíka a obalili ho do takového speciálního obalu... a ono to fakt vypadalo jako zvoneček. To nevypadalo, jako když zvoní budík. Takže naši mě obelhávali dlouho takovým způsobem. Ale fakt už jsem byla ve věku, kdy jsem nedůvěřovala... a furt jsem viděla, teď tady jsou, furt jsem si je hlídala. Očůrali mě vždycky.

František: Tak pojďme teď zase trošičku do práce.

Dobrý den, Ivanko. Chci se zeptat, když je Bůh dokonalá energie, proč jsme se od něho odpojili a jak teda mohla vzniknout z čisté dokonalosti nějaká nedokonalost.

Nevím, co to skutečně je, ale proč se mi to děje? Má to co dočinění s mou myslí, vnímáním... Na pár sekund se dostanu do zvláštního vnímání. Snažím se dostat zpět do normálního vnímání a trvá to krátký čas a lidem připadám, jako bych nebyla ve svém těle – za těch pár sekund. Vidím lidi a vše okolo mě, ale nedokážu se chovat normálně, protože nemám plnou kontrolu nad svým tělem a svým chováním. Někdy se dostanu tak daleko, že si nepamatuji, co se dělo, když jsem byla v jiném vnímání. Potřebuji s tím prosím pomoc. Děkuji Gábika

Ivanka: K té první otázce. To je iluze, že jste se od Boha oddělili. Dneska už víte, že Bůh jste vy. Jste Vědomí, které bylo obaleno na začátku třetí dimenze hmotnou složkou, to je to vyhnání z Ráje. To je jenom období časové, od vzniku toho velkého třesku, od vzniku toho našeho malého vesmíru, protože těch vesmírů je nekonečné množství. To je jako buňka těla, to je taky takové množství. To znamená, že najednou přišel čas zchladnutí toho vesmíru, kdy najednou ta Hmota mohla mít tvar a vytvořily se planety v této době... a pozor, potom ten vesmír pořád pokračoval... samozřejmě pokračuje... on se rozpíná, stárne do určité doby, ale to je pořád ještě velmi mladý v těchto úsecích. A tehdy vy – po celou dobu třetí dimenze – jste tu jako Vědomí přikryté Hmotou, ale považujete se díky Odporu za Hmotu, (ten Odpor patří jenom Hmotě – ne vám... jste pořád to Vědomí...). A díky tomu Odporu vy se pořád považujete za tu Hmotu. To je jediný problém třetí dimenze.

Jenže existuje úsek časový, kde si vzpomenete, kdo jste... a znovu vás to vězení té Hmoty vypustí ven. Ale jak byste se dostali na tu Hmotnou složku jako vědomý Bůh? Vy byste pořád byli jenom Vědomí rozplzlé bez tvaru a bez ničeho. Vy potřebujete prožít tuto dramatickou událost, která trvá velice dlouho, abyste jednou tady chodili jako čistí Bohové. Svobodně v těle v Hmotě, které už ovládáte vy. Takže vidíte, že jste se nikdy od Boha neodpojili, protože vy jste Bůh... Takže vy jste vždycky byli vevnitř v té Hmotě. Akorát to Hmota, tím že bouřila, tak vám nastavila... nabídla vám tyto

bouře... a vy jste si je přijali za své... a tím jste tuto reakci považovali za svou. To je právě jediný princip.

V této době ale se dějí velice hodně lidem věci takového – najednou jiného stavu vnímání. Jsou to lidé, kteří už jednak odcházejí do Pokory – to může být tak na hraně... a ještě i ti, kteří zůstávají potom ve 3D v takzvaných hladinách magických... Protože planeta teď v této době už několik let se pohybuje na prahu... a už proplula do tak zvané 5D zákonitostí. Planeta má úplně jiné zákonitosti. Tyto věci se odehrávají tak těch posledních pět, šest let. Máte to jinak nastavené. U každého to přichází jindy. A je to proto, že najednou vnímáte to své Vědomí. Přestáváte vnímat tu Hmotu. Jsou to takové malé výkyvy.

Já jsem kdysi vyprávěla, když jsem otěhotněla s mou starší dcerou... Já jsem to nevěděla samozřejmě, že jsem těhotná. My jsme to neplánovali. A za dva a půl dne jsem seděla v obýváku jako svobodná holka ještě, bylo mi dvacet – jednadvacet let – a těšila jsem se na pohádky, pětadvacátého... Já jsem otěhotněla dvaadvacátého. Takže pětadvacátého ráno jsem si takhle sedla, koukám, tenkrát byl ten Monoskop ještě, začínalo se v osm hodin ráno, tak jsem čekala. Udělala jsem si čaj, bylo tam cukroví, maminka vařila oběd na první svátek vánoční a bylo mi božsky. A vaše Vědomí pro člověka běžného přichází ve dvou případech. Buď jste úplně na dně, kdy už fakt nemáte sílu odporovat, tak řeknete: „Tak, jo.“ ...podvolíte.... Anebo přichází tehdy, kdy jste šťastní...rovnou souhlasíte se vším. A já byla šťastná. Mně nic nechybělo. Všechno bylo tak, jak mělo být... a teď ty dárky byly už rozbalené z toho večera před tím, pod tím stromečkem... a najednou přišel takový zvláštní stav.

Koukám se na strop, co to je, kde to je, kde to jsem... Teď jsem si prohlížela ruce, co to mám? Bůh nemá ruce, ten vnímá jenom to Vědomí. Tak jsem si prohlížela, co to je. Ale uvědomovala jsem si, že vidím i dovnitř do toho těla. A najednou ta hlava se mi takhle sklopila dolů a v tom bříše bylo miminko. A teď se ozval hlas. Můj vlastní hlas. Dneska už víte samozřejmě. „Tak a teď budeš vzornou manželkou a vzornou matkou. Nebude to jednoduché, ale ty to dokážeš.“ Hele, já jsem se z toho probírala. Já jsem viděla, že jsem těhotná, že se za pár měsíců budu vdávat, a že můj život bude muset prokázat obrovsky těžké zkoušky, kterými musím projít, protože jsou pro něco důležité. Ony byly důležité pro vás. Ale to jsem tenkrát ještě nezahlídla. No a vidíte, sedím tady, nic se mi nestalo. Jsem šťastná a spokojená. A vy taky.

František: Ivanko, já poslouchám a teď prostě lidé, kteří jsou tu, tak jsou tu, protože vnímají, co jim říkáš. Vnímají i smysl toho... a napadlo mě... nemyslím, třeba někomu se stalo něco podobného jako tobě... že najednou vlastně byl jinde, viděl.... Ale napadlo, povídala sis někdy se skupinou, ve které byli třeba psychiatři nebo psycholog nebo teolog?

Ivanka: Ano. Já jsem dokonce se setkala v Kroměříži s jedním milým pánem, teologem. I teď nedávno jsem slyšela, že přestal meditoval, do té doby meditoval, to taky v tom náboženství ta je – jistým způsobem.

František: A bylo to evropské náboženství?

Ivanka: Bylo to evropské náboženství. Víte, já nerozděluji lidi podle toho, co dělají. Já rozdělují lidi podle lidství, v tom smyslu, jak jsou vyspělí. A samozřejmě – buď jsou připraveni – nebo nepřipraveni. Ale to nerozhoduje ani tohle to pro mě, protože pro mě je to pořád ten stejný Bůh – jenom ten domeček tady má jenom tu jinou délku těch zkušeností. Tak to je všechno. Tam není žádný odsudek... Já pouze tělem, když můžu v tom běžném životě, jenom tím tělem opravím, co se dá... Když na to mám sílu... Když ne – tak požádám někoho, ať mi pomůže... Ale většinou je to nastavené už tak, že se to skutečně děje samo.

Ale já se chci vrátit ještě k tomu dotazu té paní, protože tady je důležité, když jsou takové stavy, abyste se jich nebáli. To je totiž vaše skutečná realita. Takový ten pocit míru, hlubokého ticha, to jste vy. A jednou vás nebudou rušit ani vaše myšlenky, protože budete vědět, že tam sice někde jsou, ale už nejsou tak silné, aby vás ovládaly. Už jim umíte odolat – těm nabídkám toho čertíka – že on se vzdaluje vlastně potom ten čertík. Pak na vás z dálky troubí takhle hlásnou troubou... a vám je to jedno. Ať si tam křičí někde za rohem. Dokud ho máte sedět v kuchyni, tak to je špatné. On velmi rád často mluví i v noci. Najednou vás vzbudí. Dejme tomu – budete mít nemocné dítě nějakým způsobem, ještě bude bydlet v cizině.

Já jsem to zažila, když Petruška začala mít stavy. My jsme nevěděli z čeho to je. Zatím se na celiakii se nepřišlo, až potom... Takže ona byla hrozně unavená, vyčerpaná. Nikdo nevěděl z čeho. Pořád teploty... a najednou to tělo vás vzbudí, úplně křeč, jako když vás někdo zmáčkne... a vysloví se Petruška. A teď to tělo na vás hodí strach, jako když na vás vylije kýbl vody. A teď potřebujete odolat. A to hodně lidí tyto stavy nezvládá... Stačí v klidu. Já jsem si to zvolil a moje dítě taky. Stane se to, co má. Najednou můžete usnout. Všechno proběhne hladce.

Bludy nočních strašení, to je taky důležitý úkol. Pak můžete zažít strašení i přes den. A to všechno dělá vaše tělo. Strach není váš. Strach je vlastně záležitostí odporovou, která patří hmotné složce. Ona je nahraná, jestli umíte odolat všem těm negativním emocím a přijmete to strašení, které on tam vždycky zazní, on tam vyhrožuje... Má takový plakát, vždycky napíše transparent a musíte umět kývnout. Jo, jestli se to má stát, tak se to stane. V tu ránu lehne. Tehdy, když projdete, tak vás to tělo pustí. Pak už ho ovládáte. A také se vám začnou dít ty obrovské... nádherné věci.

Já jsem teď zažila neuvěřitelnou věc. Krásnou věc. A zase tento týden, tak jako to teď bylo s tou básničkou... kdy jedna moje známá mi vyprávěla o zase jiné své známé... ona mě zná... že: „Ta Iva se úplně zbláznila, ona má někde nějaké centrum a učí lidi, jak se mají milovat.“ Prezentace Satánka – to je nádherné. Ano, hezké, to vypadá, jak když mám nějakou sexuální školu... Každý to může chápat jinak. No a samozřejmě ještě té mé známé tam říkala hodně věcí... a ona, protože mě zná, tak byla taková vyděšená.... Já říkám: „Prosím tě uklidni se. Mně to nevadí. Já vlastně Alenku znám a je hodná, neboj se. Ona to tak nemyslí.“ A teď jsem cítila takový mír a klid, jak to moje Vědomí se neodtrhlo od té „útočnice“, protože vím, že to není ona. Ona je Vědomí. Moje Vědomí, která jenom to tělo neumí zkorigovat a nechá ho útočit.

Ještě musím předeslat, že já jsem kdysi dávno jako holka náctiletá dostala od jedné paní doktorky, co dělala s mou maminkou, šaty. Byly bílé – s přepadlým rukávem... letní... na nich byly vlčí máky. Byly krásné. Nosila jsem je tak asi jako šestnácti, sedmnácti letá holka. A nedávno mi tak vklouzly do hlavy, že bych možná se mohla podívat, jestli takové šaty ještě podobné nevyrobějí, že bych si je koupila. Ale víte, já nějak poslední dobou to tělo nemůžu dovést vůbec do žádného obchodu s oblečením. Já jsem si teď koupila nový kabát jenom díky tomu, že u nás na Statku byly holčiny a ty šly do toho... tak já šla s nimi a ten kabát jsem už asi rok potřebovala. A tak jsem se svezla. Takže jsem tam šla. Já jsem nemožná. Mně to nic neříká to nakupování. Takže já jsem se ani nedokopala, abych ty šaty někde hledala po těch obchodech. A teď už to bylo druhé léto.

A teď se vrátím tady k tomu... načež teda za dva dny tahle moje kamarádka si sedla ke mně do auta a říká: „Představ si, včera ta třetí dáma, co vlastně se moje Vědomí od ní neodpojilo, mi dala šaty. Mně jsou veliké. Jsou ještě s cedulkou. Hele, jsou bílé s vlčími máky a mají přepadlý rukávek... Takže já jsem sama od sebe – od toho Vědomí, které jsem ustála, aby se neodtrhlo – jsem si darovala šaty.

František: To je pěkné. Já to teď trochu shodím. My jsme si o tom také povídali, jak jdou manželé na procházku a najednou on si všimne a říká: „Hele, ty máš nový prstýnek?“ Ona říká: „No, představ si. Ten jsem našla, zkusila jsem si ho a byl mi akorát.“ On říká: „To máš štěstí. Já jsem tuhle našel pod postelí trenýrky a byly mi malé.“

Takže nám opravdu může nadělit naše Vědomí leccos. Ale stejně – člověk si říká, dobře. Jsou to příběhy... a někdy si říká, jsou to Pohádky tisíce a jedné noci. A pak si říká... ale vlastně, vždyť mě to nesmírně pomáhá žít ve chvíli, kdy jsem schopný naslouchat.

Ivanka: Ano. Ony ty příběhy jsou důležité. Vezměte si, kolik tady bylo obrovsky špičkových lidí, kteří psali hlubokomyslné věci, ale běžný člověk by je nemohl přečíst. To nejde nastudovat. Mně nedávno psala kamarádka, která studuje Rudolfa Steinera... Pozor, to byl důležitý mezník, ten Steiner, protože on vlastně tam ukázal... to byla obrovská práce, která přes něho přišla. To psalo opravdu Božství přes něj... ale patřil do role jasnovidců, bílých mágů. To je také sto padesát, dvě stě let zpátky... a tady to bylo nastavené vlastně tak, aby znovu se tady objevilo... Protože skončil čas, kdy ta země prošla určitým vývojem, kde byla tabuizovaná inkarnace, i když v té Bibli se najde... Ale bylo to tam tak krásně vymazané po tom třetím koncilu... a bylo to nutné, pozor. Všechno bylo dobře tak, jak bylo. Protože vy jste nesměli vědět, že to existuje ze začátku. To bylo správně nastavené, protože prokážete nejlíp, když mám jeden život a žiju čestně... tak je to to nejvyšší. Někdo by si řekl: „Hele, tak si počkám na příště, teď si tady to tohle udělám.“ Ne. Jak mám jeden život, stojí mi to za to i takhle opravdu se sebeobětovat v tom smyslu, že rád něco udělám, i když z toho nebudu nic mít. A hlavně ať jsme všichni v klidu. To je strašně důležité. Takže tady on vlastně nastavil tu otázku... a vrátil ji sem na ten náš stůl, který mi řešíme o tom smyslu té inkarnace... což je skutečná pravda toho Vědomí. Takže on byl taky takovým tím důležitým bodem, kdy se to sem jako by prosvítlo.

Ale ono hodně poslouchá lékařů. Dokonce vím, že tady jich je pár. Jsem tady viděla několik lidí. A jsou šikovní. Aplikují to i ve svých ordinacích a skutečně jakoby se dopídí většinou výsledků a vysvětlování. A pak jsou lidi, kteří k tomu přijdou úplně neuvěřitelně, nečekaně.

Jednou jsme měli na Statku paní a ta říkala: „Ivanko, já mám kamarádku, která není schopna tě poslouchat.“ Ale dva roky v jednom kuse ji v noci budil nějaký Démon. Zkrátka strašné noční strašení. Ona už se bála chodit spát. A já jsem našla...

Já vím, že jste úžasní lidi všichni vy, co jste pracovali na těch webovkách a co jste tam vlastně vkládali všechny ty odpovědi a nahrávali jste, já tisíckrát za všechny děkuji... Za všechny, co si to i jednou v budoucnu poslechnou. Dneska nejsou schopni, protože to je skutečně zaznamenané. A tady je vidět spolupráce celého Vědomí. Vy už to potom roznášíte i ve svých životech.

Ale tady právě ji nahrála úsek od té minuty do té minuty z přednášky té a té. Paní si tam poslechla, že stačí, když přijde Démon, tak že se ho nemá bát. Že si má ještě říkat: „Ještě chvíli, ještě žiju, ještě je to dobré.“ To je takové to udržování se: „Hele, uvidíme, ještě je to dobré. Ještě mi nic neudělal.“

František: To mi připomínáš toho pána, jak letí ze střechy mrakodrapu a ve čtyřicátém poschodí říká: „Ještě je to dobré.“

Ivanka: To je to samé. Pozor, on najednou zmizí. Ale ne jenom to. Když zmizí, přijde obrovský pocit blaženosti, protože zase to Božství se může do toho těla zasunout. Jako člověk 5D jste teprve plní Boha. Jste teprve tehdy, když jste tam úplně na doraz. Naplníte to tělo. A to tělo právě má křeče, když stahuje čakry. Vy si to převezmete... a tím se nemůžete dostat do těla. Pak trpíte, a to je vlastně to vyhnání z Ráje. Takže až jednou si budete moc dosednout – až úplně do toho lidského těla – tak pak je to ono, pak je to super. Takže i proto ta Hmota má ten dobrý úkol. Vy musíte být mistři. Odolat těm různým strachům. Strachům z čehokoliv.

Máριο: I když jde třeba o život blízkého člověka?

Ivanka: Podívej se, když jde o život, tak on je třeba nemocný a nemoc má z toho, že právě někde prožil Odpor. To také zkrátka je nastavené, a hlavně ty máš toho člověka v životě právě proto – tak je to tvůj blízký, třeba dítě, to je jedno... nebo rodič, to už je jedno – že právě on v minulosti to nepřijal... tak sis to nastavil už v mladém věku, že třeba dítě bude nemocné nějakým způsobem. Vždycky to má souvislost a je to vybrané přesně a dokonale na všechny účastníky. Nic s tím neuděláš a pamatuj si, už jste to prožili, těch příběhů je strašně hodně na FB... Všichni, co přijali, včetně jak jsem dneska vyprávěla o té paní, co si myslela, že ta dcera má leukémii, fakt obě byly silné, popovídaly si, nebály se, v klidu budeme pokračovat dál...Najednou druhý den bylo všechno jinak. Zjistilo se, že se vlastně zamíchaly ampulky. To je jenom v tom Osudu nastavené, protože už ten člověk je schopen zjistit... ale vy to o sobě musíte vědět. Vy. Co s tím uděláš? Ty máš se k tomu postavit správně. Půjdu k lékaři. Budu klidný. Budu se snažit dělat... ještě dneska je to dobré, ještě dneska mi chodí dítě nebo nezvrací... Radovat se z každé chvíle. Jakmile vás to rozhodí všechny, stejně se stane děj, který

má. A pozor, už je to hotové. Ty nemůžeš nic ovlivnit vůlí Mária. To je to, co potřebujete pochopit. Vy jste měli vůli Boha a přesně tak se děj uděje, abyste se naučili, co máte.

František: A jsme doma.

Doma je místo, kde chodíš po paměti, kde žije s tebou smrt, kde hrají si tvé děti.

Hudba a my.

Ivanka: Patriku, ty jsi první člověk, mě teda hudba vždycky se dotýkala, to bylo takové to slovo, které se říká... ale já, když zpíváš, tak cítím, jak takové malé ručičky po mě takhle řapaly... a když už byl ten hluboký tón, tak už jsem se bála teda, že se mi něco přihodí. To bylo takové očišťující, jako když v tom těle opravdu probíhá proces. Děkuji, krásné.

Patrik: Já Ivanko... jenom chci vám říct, děkuji vám, že opravdu ty věci, o kterých se tady bavíme, tak to je všechno tak propojené, že opravdu na začátku, když jsem před těmi pěti, šesti lety začínal hrát si s tím loop station a takhle zpívat, tak jsem si myslel, že jsem to JÁ. Teď už moc dobře vím, jak to je, takže přátelé... je to naše společná věc. Všechno to jsou improvizace, které jedou teď tady... a možná, že to tak není, ale já cítím, že asi jo. Děkuji.

František: To jsou přesně takové ty vjemy kolem nás, jako je hudba, jako jsou obrazy. Teď o přestávce jsme se bavili... za mnou někdo přišel si podepsat knížku Karla Franty, Malovanou muziku. On také letos odešel do ateliéru nebeského, jak se říkává. To byl úžasný člověk. Ten, když se narodil, tak se mu u kolébky poprali sudičky. Jestli bude výtvarník anebo muzikant. A on, co vzal do ruky, na to opravdu uměl hrát skvěle. Byl to takový obyčejný kluk, ale nevyhrála ta výtvarná sudička... a bylo to také moc dobře, protože on uměl tu muziku malovat. On tou muzikou hrál a zpíval. Patrik dělá proces opačný. On maluje a vlastně vypráví příběhy.

A když jsme u toho Karla Franty, víte, to byl podivuhodný zážitek z léta. Není to tak dávno, protože jsme mu s Jardou Krčkem uspořádali výstavu v Lomnici nad Popelkou a přijeli jsme v pondělí pro obrazy naložit do auta a Karel měl parkinsona. Velmi ho to trápilo, protože mu to pánilo skvěle. Já tím pádem jsem na to nikdy nedbal. Říkám: „Vlítl jsem tam jak mastný papír do průjezdu“ a bylo mi hrozně dobře, že toho Karla vidím. Jemu bylo také dobře. Najednou jsme se prostě smáli. No a v pondělí jsme se při loučení objali... on ve středu umřel... a já mu v neděli otevíral výstavu v Lomnici na Popelkou. Najednou vidíte, že to všechno přichází přirozeně... a mně vám bylo tak nějak smutně, pěkně. Vůbec to nebyla nějaká tryzna za Karla. Bylo to přesně takové, jaký on byl. Já jsem nemohl říkat nějaká vznešená slova, protože jsem věděl... dokud bude na světě jeden obrázek od něho, dokud někde bude v poliče jedna knížka s jeho obrázky, tak tu bude v zásadě na tom světě i on... a bude tu i trošička péknosti.

A já vám řeknu jednu historku. Oni kamarádili s Františkem Nepilem... Když František umřel, protože František mu otevíral výstavy, tak jsem měl potom tu čest, protože jsme

byli kamarádi vlastně všichni tři, ty výstavy otevírat já. To vám spadne literární hřebínek – dělat něco po Františku Nepilovi. To vám povím. Ale nějak byl tolerantní. Karel byl velmi laskavý, ale mám jednu historku, kterou nikdo moc nezná. Oni dva spolu měli i mezinárodní koncert. A sice pozval je do Švýcarska nějaký místní doktor... známý... a pozval je do vily. Byla tam výstava Karlova... a František, než odjel, tak říkal: „Ty, já jsem vám tam dohodl koncert. Vezmi si harmoniku.“ Protože Karel hrál výborně na harmoniku. Karel říká: „Ježkovy zraky, co to toho chlapa napadlo?“ Ale vzal ji, a když tam přijeli, tak v té veliké vile byla prostě taková sešlost všech význačných osobností i tam z toho regionu. Zkrátka VIP společnost. Takový ten sálek, co tam měli, tak ten byl plný... a čekali na koncert.

A Karel říká: „Já jsem se zeptal Františka Nepila, co budeme hrát?“ On říká: „Co by, klasiku. Vem košilku mezi zuby a Co jste hasiči, co jste dělali.“ Říká: „Už to nešlo zastavit. Tak jsem natáhnul harmoniku. Spustil jsem a vedle mě se ozvalo... on do té doby toho Františka zpívat neslyšel. František do toho dal všechno. Takže po čase paní doktorová chodila a nenápadně zavírala okna kolem té haly a pak říká: „Pánové, nemohli byste to zopakovat? Nám sousedi vyčítali, že jsme jim zavřeli okna a nic neslyšeli.“ Bylo to strašně pěkné, tak jenom abyste viděli, jak jsou ti lidé úžasní a jaké okamžiky krásné lidi spojují.

Tak, jako to bylo teď. Je to navíc všechno umocněno tím, že všichni, kteří tu jsou, tak poslouchají, co jim říká Ivanka, a myslím si, že veliké většině z vás spousta toho zůstalo za šupinou, jak se říká... a někdy, aniž si to uvědomí, to pro ně začne pracovat. Já to říkám podle sebe, protože také mám houby paměť. Já si nepamatuji hlavně tři věci. Čísla, jména... a tu třetí jsem zapomněl. Myslím si, že všechno to je úžasné a neztratí se to. Tahle chvíle se neztratí. Ta chvíle s Patrikem, Máriem, s Ivankou se neztratí, protože něco z té pěknosti té chvíle v nás zůstalo a máme to tady schované na horší časy. To je takový zlaťáček, kterým si všichni zaplatíme, když jsme najednou chudí. Je nám smutno na Duši a nevíme co a jak. Tak to si myslím, že je dobré.

Tak měli bychom začít trošku pracovat. Čas letí. Ty mě tu necháš povídat.

Ivanka: No, mně se to strašně líbí.

František: To je dotaz.

Zajímalo by mně, co přesně všechno si má člověk představit pod pojmem Černý mág. Zajímalo by mě, zda to může být i člověk, který si to neuvědomuje, nedělá čáry, máry – ani nezapichuje špendlíky do hadrové panenky, nesype chlupy do polévky ani ji nemíchá moří nohou. Zajímalo by mě, zda to může být člověk, který normálně manipuluje s ostatními ke svému prospěchu. Občas když ho serou a když jim nepřeje nic dobrého a podobně. Jinak se mám dobře.

František: Ruku líbám, báječný dotaz. Ivanko, jak je to s tím mágem. Já ho znám teda v buchtách, v řepánkách.

Ivanka: Ano. Nenene... vlastně ten tazatel – Lenička – si vlastně už odpověděla, protože mnoho Černých mágů to neví. Tam je vlastně roztříštění třetí čakry, kdy ten

člověk chce ovládat své okolí. Takže to jsou takoví ti obrovští vzteklouni, manipulátoři, diktátoři. Pozor, vypadá to, že mluvím jenom v mužském rodě. To patří i pro ženy samozřejmě. Tady jde o Ducha, který se nechá ovládat Hmotou. Takže ti vysocí Černí mágové, ti jsou na tom „nejhůř“.

Vidíte, že jsou na tom dobře, protože si zvolili svůj Osud a ti už potom manipulují s obrovským množstvím lidí. Ty příklady z minulosti jsou Hitler, Stalin, Lenin. Všichni tito lidé, kteří nějakým způsobem ovládali, a ještě do toho skutečně vsunovali ty vysoké věci... A pak ještě v současnosti jsou to obrovské skupiny, které jsou, dá se říct, ještě nad vládama planety, které ovlivňují peněžní tok. Oni nevědí samozřejmě, co dělají. Jenom plní svou roli. Není zapotřebí se jich bát. Pokud by se jich někdo z vás bál, tak vás to bude samozřejmě navštěvovat. Je to zbytečné.... Každý si otevírá k sobě tu cestu toho Satánka sám. Takže klídek, pohodička... Všechno je správně... A milovat ty své Černé mágy v tom okolí je velice důležité... a naučit se s nimi správně pracovat. To znamená – nastavit jim hranici. Nedovolit jim, aby s vámi manipulovali, protože oni nevědí, že si ubližují. Takže vy jim vlastně musíte pomoci s tou vaší láskou, abyste jim nedovolili to, co si k druhým dovoluují určitým způsobem. A to je těžké. Takže vidíte, že takový Černý mág je v životě moc důležitý. Jak byste se naučili tu praxi toho života, kdybyste se s někým takovým nesetkali. Takže milujte je. Máte je mnohdy ve svých domovech.

František: Já mám magi vždycky na stole.

Ivanka: Já tě miluji, Františku.

František: Máme magi ve svých domovech.

Ivanka: Jojo, i můj tatínek si to dával do polévky ještě, než ochutnal.

František: Můžeš mi říct, proč mě napadají takové ptákoviny?

Ivanka: No, to je dobře. Jsi vedle mě.

František: Já bych si to netroufl v životě říct.

Ivanka: Jen pokračuj.

František: Tak pojďme ještě k těm mágům, nebo další dotaz by se ti líbil?

Ivanka: Nonono

František: Tak já se pokusím.

Mário: Není tam něco na kari?

František: Kuře na kari bychom měli v nedaleké hospůdce.

Pronajímám byt mladému páru a jednoho dne mi sdělili, že jim v kuchyni lítaly židle, otvíraly se dvířka od špajzky a v obýváku, kde seděli u skleněného kulatého stolu s okny zavřenými... najednou šílený průvan, který se neměl kde vzít a na desce stolu se ze spodu začaly objevovat otisky prstů, které postupně objaly celý kruh stolu. Slečna se mě nejdříve ptala, zda tam někdo neumřel, ale když jsem odpověděl, že ne, že se tu nic

podobného nestalo, vypadlo z ní, že kam se nastěhují, začne se to dít. A myslí si, že to souvisí s její babičkou, což už dále nerozebírala. Několikrát se to ještě opakovalo. Potom otěhotněla a přestěhovali se do většího bytu, kde to podle jejich zpráv pokračuje. Zatím co mé nové nájemníci se již nic takového neděje. Takže opravdu šlo to s ní. Můžeš mi prosím vysvětlit, co se děje... a kde se poltergeist vezme... a jak se ho může zbavit?

Ivanka: Tak tohle to je individuální, ale většinou je to záležitost obrovského nějakého útoku, většinou v minulosti Hmoty – na třetí úrovni... a někdy i na první. Je to záležitost skutečně jedince. Není to záležitost toho místa. Ono to po nějakém čase samozřejmě ustane. Možná v tomto životě jejím ne, ale to má ta Hmota. Tam byla nějaká velká událost, která vlastně tu Hmotu poznamenala... a takto na ní reaguje hmotný svět. Ta čakra, když je hlavně třetí, když je potrhaná, tak z astrálního světa můžou vlastně ty oddělené části, které vy tady nevnímáte... Vy jste celek, vy jste každý vlastně jednotný Duch. Ale pokud jste roztržštění, tak vlastně vnímáte jedince... Ještě pořád jste v té iluzi toho hmotného světa, že jste každý oddělený a proti celému světu. A tím pádem vlastně oddělené jednotky, které jsou v astrálním světě, z jakékoliv vrstvy mohou přijít přes tu vaši třetí čakru... Takže tam bude nějaký problém moci.

Tam buď byla prababička nebo babička. Možná to byla i ona, pozor. Ona hrála kdysi tu svou prababičku, to je také možné... Tak tam byl nějaký veliký útok zřejmě... možná i černé magie, takže dneska vlastně ty složky jsou ještě neuzavřené... Ale to patří také do náběru Osudu. To se musí odžít. Bacha – nikoho neproklínejte. Vždycky bude ten člověk, (kdy vy to nebudete samozřejmě dělat), protože ten člověk, který proklíná nebo cokoliv posílá na někoho druhého s jakýmkoliv záměrem, neví, že to posílá sám na sebe. A všechno vás takhle dožene. Tak ať jednou v nějakém životě vám nelítají vidličky vzduchem a židle...

František: No tak to musím říct, že takových domácností, kde občas něco lítá vzduchem, bychom možná napočítali víc. A nemuselo by to být způsobeno tím... i když vlastně jo.

Ivanka: No, to taky. To je jeden a ten samý princip.

František: Jestli jsem tě dobře poslouchal, tak vlastně všechno, co se děje, tak se děje, jak má... No, to je báječné... Víte, sem tam se něco rozbije... a tak... a ono to nevádí, že se občas něco rozbije, protože jak budete stárnout, tak budete zjišťovat, že toho potřebujete čím dál méně k životu. Že to, co potřebujete nejvíce...

Ivanka: Ano.

Mě napadlo, že čím starší budu, že tím už to nevylepší. Tak odpadá móda, že jo... a různé všechny věci člověk odkládá... Ale je to úžasné ten život. Je lehčí.

František: Je

Ivanka: Míň vydáš z peněženky.

František: Ale ono to je vůbec. Víte, hlas velmi klame v tom rozhlase... samozřejmě... je to obzvlášť znát. My jsme měli kdysi den otevřených dveří v rozhlase... a to je taková

situace, kdy posluchači mají možnost poznat, jak to v rádiu chodí. Procházejí budovou, nahlízejí do studií, do režii a dole u některého stolu sedí ti, co bývají u mikrofonu, aby se s nimi mohli setkat, říct jim do očí, co si pěkně o nich myslí. Případně si nechat něco podepsat... A já tam sedím a teď slyším, jak se tím davem prodírá dáma a říká: „Novotný, je tu někde pan Novotný?“ a když přišla do té místnosti, tak já jsem vstal a říkám: „Já jsem Novotný.“ A ona chudinka, jak měla tu ruku takhle připravenou, tak ji spráskla a říkala: „Ježíši, vy jste takový brtník?“ Co na to můžete říct? Jedině: „Milostivá paní, lepší už to nebude.“

Takže já vzdávám stárnutí docela hold. A musím říct, že si velice vážím všech, kteří stárnou, já se bojím říct „vesele“, ale kteří stárnou „optimisticky“. Protože to jsou lidi... to jsou takoví záříče, kteří vám nesmírně pomáhají v těchto chvílích. Jako stárnout není žádná švanda, jo... Člověk pak dělá spoustu věcí, které si myslel, že ani nedokáže.

Ivanka: Já už to taky vím, Františku.

František: Tak půjdeme k další otázce. Jak jsme se k tomu dostali vůbec?

Prosím vás o vysvětlení. Dlouhou dobu mám problém zjistit, jakou práci bych chtěla dělat. Téměř nic mě nenadchne, že by to bylo to, co by mě bavilo. I co teď dělám, dělám trochu silou. Ale dnes mi přišlo, zda je to také Odpor Ega. Co s tím mám udělat?

Ivanka: Správně. Víte, vy máte jít tím životem a přijímat všechno tak, jak běží. Ano, je super, když člověk pak má práci, která je koníčkem. To je úplně ta nejlepší varianta. Pak ještě vyhledáváte práci, která vás baví, aby tím koníčkem byl, ale pozor – ne vždycky na tom světě je vždycky takhle dost volných pozic. Vy se k nim musíte probouvat Pokorou. Takže ze začátku byste měli dělat cokoli, abyste měli co do talíře, abyste vlastně zabezpečili tu rodinu nebo sebe, podle toho, v jakém tom seskupení žijete. Jestli s někým nebo sami. A každé odmítnutí a nesouhlas v tom prožitku, že něco je špatně, je Egoismem.

Takže ano a hodně lidí tomuto podléhá. Furt jako fňukají, že nemůžou najít práci, která by je bavila, ale na tom trhu je docela dost prací. Já bych klidně třeba i šla zametat, kdybych neměla co dělat. Jenom abych neseseděla doma a nebyla vám všem jako společnosti jakoby na krku. A člověk pak se probouje tím životem s tím, že každý vás vidí usměvavou... Pak dostanete povýšení... a pak vás někdo vezme do jiného oddělení... a najednou zjistíte...

Takhle já mám úžasnou tu starší dceru, která přišla do Francie jako cizinka. Ona neuměla ani jedno slovo francouzsky. A to, co se učila tady na gymnáziu, byla jenom latina. Francouzštinu neměla. Angličtinu a němčinu. Což bylo vlastně štěstí. To bylo úžasné. A teď ona ještě první rok, když porodila v říjnu 1999, tak první rok vlastně se nemohla učit tu francouzštinu, ale pořád ji poslouchala, protože ona se učila na maturitu. A vždycky vedle ní ten můj vnuk nejstarší ležel na té veliké posteli a ona vedle něj ležela. On byl hrozně hodné miminko. On fakt ten první rok ležel vedle té maminky, která se učila. A teprve potom...

Ten můj zeť si dělal starosti s tím, že jako že ona ještě nemluví, tak tam té jedné známé říkal... a ta Patricie mi říká: „Ivanko, ale já vím, že ona rozumí. Ona už mi odpovídá totiž logicky v angličtině. Akorát není čas na to, aby se tomu ještě věnovala.“ A ona také odmaturovala. Ještě při té maturitě, (ona je obrovsky výkonný človíček), tak ještě udělala autoškolu. A vrátila se a spustila plynule francouzštinu. Ale pozor, jenom takovou tu domácí. Tu už pak mluvila nádherně. No jo, jenže za další rok a půl najednou musela do práce. A ráda šla do práce. A teď začala výuka dalšího stupně. Protože mezi tím ta francouzština samozřejmě ona je pak jiná. Má takové i ty své úsloví a jiné výrazy. To má každý jazyk něco jiného... tak, jak se vytváří.

A přišla do velikého, dá se říct... to byla psychiatrická léčebna, kde byli hospitalizovaní i vlastně ti neumístění pacienti a ona se tam střídala. Napřed vařila kafe, půjčovala knížky... ale ty lidi měla ráda. A netoužila po výši, ona ze třiceti uchazečů byla jediná cizinka a jako jediná cizinka se dostala na to její místo. A ta její šéfová ji vždycky říkala: „Lucie já vás mám strašně ráda, protože já vás opravím, když něco špatně uděláte, nebo řeknete... a vy už to příště neuděláte.“

A pak přijela na dovolenou do Čech a Aurelin tady byl s Džovánkem... a přivezla dvě velké obrázkové pohádkové knížky s tím, že jedna paní z toho psychiatrického oddělení říkala: „Lucie, my vás hrozně milujeme. Vy jste tak příjemný člověk. Tak jsme se složili. My víme, že jedete na dovolenou, že tam máte malinkého chlapečka, tak jsme koupili dvě pohádkové knížky. A my se těšíme, až se zase vrátíte. Protože ta paní, co vás střídá, ta je na nás protivná.“

A představte si, že to moje dítě tímto způsobem se dostalo až na post sekretářky ředitele toho celého zařízení, který ještě měl jiné... tam byly veliké... ony to byly vlastně dvě psychiatrické léčebny... a najednou tam začala dělat výplaty pro všechny zaměstnance, kteří tam byli v těch dvou nemocnicích... A pak začala studovat... a pak to ji donutilo studovat dál, tak si pak udělala Bakaláře a krok za krokem... a dnes dělá docela významný post v jedné veliké... obrovské fabrice, kde je jako finanční ředitelka. A je to cizinka. Ale udělala to jenom pílí. Takovou tou milou lidskou povahou. A ne tím, že by opovrhovala... Ona začala skutečně tím, že vařila kafe, půjčovala knížky, objednávala... A to je ono. Jakmile budu sama sebou opovrhovat, že mám na víc, a že se mi tohle nelíbí... už ta zášť k té situaci... ta z vás tak plíští na to okolí, že se z toho místa nikdy nevyhrabete. Vy to děláte pro všechny. Všechno jste vy.

František: A poslouchají tě tvé děti, když jim tohle říkáš?

Ivanka: Zrovna tahle ta moje dcera mě léta neposlouchala. Přesto ona má logiku v sobě... ale ona je úžasná. Je úžasná. Ale je jedno, jakou cestou vy jdete. Všechny vaše cesty jsou správné. Protože ten cíl je stejný... a každý do něj dojde.

František: Hezké. Těžko se potom něco dodává. Docela blízko je k tomu, že jsme se bavili o tom, že naše potřeby nejsou vždycky tak obrovské, jak se nám zdají, že by mohly být. To je prostě princip současného světa. Protože jak ovládnete nějakou skupinu lidí... to je jedno jestli je to národ nebo skupinu... tím, že ho znejistíte, že mu dáte strach, že ho naočkujete... zkrátka nejistotu... pak někdo přijde a řekne: „Čeho se bojíte, žádný

strach. Já vím, kudy se půjde, proč se tam půjde, kdy tam dojdeme. Za mnou...“ Takhle vznikají ti zmínění diktátoři.

Ale pak je tu teď v současné době pro nás druh manipulace, a to je konzum. Všimněte se, když jsme se bavili o tom, jak málo člověk potřebuje ke stáří, tak dneska ten konzum... jak nás činí závislými... Všimněte si, kolik rodin chodí místo do galerie do supermarketu... a tam si kupují věci, které nepotřebují... za peníze, které nemají... a najednou prostě jsou nesmírně manipulovatelní. Budou Vánoce. Půjčte si na dárky. Bavili jsme se o tom. Půjčil by sis na dárek?

Mário: Když nemám ty peníze, nemůžu si půjčovat na dárek. No je to tak. Je to opravdu tak. Já teď přemýšlím, v jaké souvislosti je to, co se mi všechno událo v tom životě, ta cesta... My jsme se toho taky chtěli nějakým způsobem zbavit, utéct... nebo to je jedno. Ale chtěli jsme si zvolit svou nějakou cestu... aspoň trošičku, protože jsme právě cítili tu manipulovatelnost... A teď právě přemýšlím, že já jsem naopak pracoval ve velkém městě, ve vyhlášeném divadle, točil jsem, daboval jsem a měl jsem všechno... A přesto jsem nebyl šťastný, protože mi ta přirozenost ... to mi chybělo... a s těmi dětmi se to ještě umocnilo.

Takže já jsem tu potřebu viděl... ještě se to umocnilo s těma dětma, že tam něco chybí, že já s nimi ztrácím kontakt... díky tomu, že mne vlastně ten systém jako by vtáhnul. A když jsme odcházeli z toho velikého města... tak do neznámé vesnice pro mě, do malého městečka... tak tomu nikdo nechtěl jakoby věřit. Buď si říkali, že jsem se zbláznil... nebo, že jsme něco provedli a musíme pryč. A velikou roli tam hrál strach. Protože už jsme měli ty děti... a já měl pocit, že je musím zabezpečit... a šel jsem do míst, kde jsem nikoho neznal. Já jsem ten název té vesnice v životě neslyšel. A jdete a opravdu to bylo, že jsme se chytli za ruce... tak jako obrazně řečeno... když to tak jako nadnesu, tak celá ta rodina se chytla za ruce a skočili jsme do černé díry.

A bylo to neuvěřitelně osvobozující... Protože nás tam táhlo to srdce. Taková ta přirozenost. A já jsem vlastně pochopil, že když tímhle tím se bude rozhodovat, tak nemůžeme udělat špatně. Nemůžeme udělat chybu. No a teď jsme na druhé straně republiky, na úpatí Krušných hor, kde farmaříme, abychom byli trošku soběstační. A nemůže úplně se odstěhovat do jeskyně, protože jsme v centru Evropy... to nejde extrém... a nechtěli jsme zůstat v paneláku. Takže jsme našli zlatou střední cestu. Nejsme tam ani tam... a hledáme jak nejmíň ublížit ostatním, přírodě i sobě tím pádem. Takže do toho supermarketu jezdíme, říkal jsem ti to, že bychom byli naprosto soběstační, kdyby ty děti nechtěly ještě ty jogurty, které si neumíme vyrobit atd... atd... Tam je to potom jako další...

Ale je to ten strach. Překonat ten strach. Nemít strach. Protože to Ego vám říká: „Musíš, se postarat. Co řeknou ostatní.“ No u rodiny je to úplně. Moje maminka. Teď stavíme hliněno-slaměný dům. „Ty herec musíš mít vilu s bazénem, přece...“

František: To mi teď připomnělo toho chlapíka s takovou vilou, jak tam provází chlubně své přátele a říká: „Tady máme koupelnu a tady je kohoutek na teplou vodu, na studenou vodu, na vlažnou vodu. No, to je úžasné. Říká: „No, však se také vždycky těšíme na sobotu.“ Protože se koupou v sobotu, tak jak to vždycky bývalo, ale to pro

ty... protože teď už se všichni koupou vždycky. My ještě pamatujeme, že byly koupelny, kdy se v jedné vaně vykoupalo půl rodiny. Takoví ti starší, ti to budou vědět. Protože se šetřilo. A mě jenom napadla jedna věc, že všechny ty vymoženosti materiální včetně technologií jsou úžasné a jsou dobré, ale musí nás osvobodovat. Nesmí nás svazovat.

Ivanka: Můžu promluvit, malinko jenom... Chci dodat, abyste věděli, v čem i tkví ta Černá magie. Protože my jsme o ní teď mluvili, aniž byste to věděli. Vždycky v té společnosti, pokud ta Černá magie... to je skupina, nebo budeme říkat skupina... objem nějakého toho Vědomí, který ještě chce manipulovat. A samozřejmě vy, když jste se tady vyvíjeli dlouho, už máte nějaké zkušenosti a už víte, co vás svazuje a co vás osvobodí. A tato skupina, která reprezentuje tu Černou magii, ta vám bude nabízet určité věci. To je ta hra té iluze, kdy ten Satánek to podbízí: „Hele, můžeš mít tohle.“

Pokud vy budete vědět, že vy si to koupíte nebo budete si to kupovat a budete učit to ty děti a ty další generace, přesto že to nepotřebujete... jenom proto, aby oni teda vydělali... že to chcete mít... A pozor, tam je hodně záležitostí... Vezměte si, že to vaše dítě chodí zase s jinými dětmi do školy a teď přijde domů a řekne: „Hele, Franta to má, jak to, že já to nemám?“ A teď pozor, je zapotřebí velice opatrně postupovat, aby si to dítě všimlo, že potom je třeba na něčem závislé. Že to pak potřebuje. A pak to je ovládání tou Černou magií, kdy jedna skupina využívá něčeho, co tam má v té nabídce... a ta druhá si to neumí odříct. A přitom ten život bez toho je mnohem krásnější a hezčí...

Jsou tady teď technologie, které budete mít k užítku... Ale pozor, vždycky potřebujete jít zlatou střední cestu. Můžete toho využít buď k dobru... anebo může i zničit. A to už si musíte vždycky prohlédnout zavčasu, abyste uměli se včas z toho buď vymanit... anebo to zabrzdit nějakým způsobem. A to už záleží na každém jedinci z vás. A vždycky... pozor – ten Satan je mazaný, takže když už odolá jeden člen rodiny, pak zase přijde někdo z vnějšku a řekne otázku: „A ty to nemáš?“ Je to hrozně těžké. Ano, ale stát se Bohem je obrovsky těžká záležitost. A je zdlouhavá. Vy už jste ušli obrovský kus cesty. Už máte jenom malinký krůček. Možná někdo už tam je. A už víte, do čeho nepůjdu. Do čeho se nechám nalákat.

Když jsme u těch hromadných nákupů, Františku, já už jsem o tom kdysi mluvila. Je to také záležitost duchovnosti. Protože člověk, který po něčem touží, protože ten Satan mu to nabízí, který ti říká: „Ty potřebuješ lodičky, šaty... a před sousedkou se blýsknout s novým bourákem.“ A tak to tě tam nutí jít. V okamžiku, kdy to koupíš, zažiješ „stav nula“. Mám to. Je to obrovská úleva, když to Ego tě nenutí něco mít na víc. Teď to mám. Teď je krátký čas... a hodně lidí dělá takových... kdo je fakt nemocných, kdo závisí na těchto... opravdu je to jako droga, že ty ženy nakoupí dejme tomu obrovské množství oblečení. V okamžiku, kdy přijdou domů, tak to pověsí do skříně a už si toho nikdy nevšimnou. Protože ony tam vlastně jdou pro ten pocit, že teď nic nepotřebují. Teď u té kasy to zaplatím a mám to. Ony neví, že to je vlastně ten stav, kdy mám teď všechno, co potřebuji... Ale ony ho můžou mít i v té době, kdy je to Ego tam láká. „Ne, já to nepotřebuji.“ To můžou říct i před tím. A dopídí se tohoto stavu... ale ony to v té době ještě neznají. Proto i tohle je dobré. I tohle si ten člověk musí uvědomit. Protože to Ego ukazuje vždycky na tu hru světa... a to Vědomí zapomene, že je uvnitř a že je vězněm a že je vláčený Hmotou... To je hodně těžké prohlédnout.

František: Já teď přemýšlím o tom... protože otázku, kterou jsem měl... to s tím nesouvisí...jen okrajově... vlastně vůbec ne. Já jsem zapomněl. Požádala mě jedna dáma, abych se zeptal... Má vnoučka ta paní a vnouček je neuvěřitelně živý, prakticky nevydrží bez pohybu. Absolutně to s ním šije. Ona mi říká: „On si čte na gauči a poskakuje při tom. Mám ho zklidňovat?“

Ivanka: Nenene. Já jsem takhle měla tu mu mladší dceru. My jsme ušli třicet kilometrů se čtyřmi dětmi s tím, že večer teda děti odpadnou.

Máριο: Omyl

Ivanka: Odpadli jsme my... tři děti... ale naše Petruška koukala na televizi, a ještě takhle hýbala nohou. Ta byla nezmar. Takže takové děti existují. Ono se to časem obrousí, Františku. Ona pak porodila tři děti a už to nedělá...

František: Jasně. Tohle je hezké. Nevím, jestli se vám to stalo, já jsem teď nějak ne... jednak jsem míval barevné sny, ale jak jsem dost často ve snu lítal a rád... odrazil jsem se a teď jsem letěl...Jako kdybych byl tady... odrazil jsem se a teď jsem letěl támhle k balkonu... šel jsem ... pozdravil jsem... a zase jsem se vrátil zpátky. Byly to úžasné sny a teď tu mám dotaz, co se snů týká.

Milá paní Ivanko, asi půl roku hltám vaše přednášky. Konečně mi po celoživotním hledání vše dává smysl. Děkuji. Moc mi to pomohlo. Dovolím si otázku ohledně snů. Od malička si ve snu uvědomuji, že spím a podle toho se ve snu chovám. Proto jsem si dovolovalo to, co jsem si nedovolila. Třeba stačilo se odrazit, zamávat rukama a letěla jsem. Dnes jsem měla sen, že mám konflikt s jednou ženou, která mi to v tom snu ublížila. Neznám ji. Nevím, kdo to byl. V tom snu mě to rozhodilo a já jsem si uvědomovala, že ji nesmím ublížit. Že ji mám nabídnout pomoc. Ale nakonec jsem si řekla, že ji dám k soudu. Ve snech cítím často intenzivně srdeční a krční čakru. Ptám se, zda emoce, odpory prožité ve snu... se také zapisují na čakrách a musíme za ně zaplatit. A zda můžeme i prostřednictvím snů platit. Moc si přeji přijet za vámi na Statek, ale vše je obsazené. Až dozraje čas, určitě se osobně setkáme. Moc se ne vás těším. Srdečně vás zdravím. Posluchačka Vlad'ka.

Ivanka: Sny máte nastavené proto, abyste si v součinnosti s vaším NadJá – s vaší skutečnou bytostí, která je zasunutá do hmotného vězení... to tělo je vězení... tak abyste si mohli v rychlosti... Vy totiž o sobě třeba máte mínění, že už něco neděláte, ale ve skutečnosti, když pak prožijete nečekaně nějaký tento děj, tak zjistíte, že ještě by tam přece jenom nějaký útok byl... I když já bych neposuzovala předání té paní k soudu. Kdyby to bylo bez negativní emoce, jenom abych ji to zastavila, kdyby udělala takovou věc...

Vy totiž ve skutečnosti můžete dělat cokoli, ale musí to být bez reprezentování negativních emocí, které jsou na straně té hmotné složky. To znamená, že když to je nezbytně nutné, bez jakéhokoliv skrupule, že bych se na toho člověka zlobila, považovala to za špatné... se musíte bránit, abyste tomu člověku ukázali, že si tohle

nesmí dovolit. Takže to bych až nebrala tak... ale tady to je proto ten sen, abyste si uvědomili, že ještě to vaše tělo se umí třeba na někoho zazlobit. Ale nebojte se... tady to je jenom ku pomoci... Ten sen je tam jenom ku pomoci, abyste si v tom běžném reálném světě nemysleli, že už máte tyto emoce za sebou... a dali jste si na ně větší pozor. Je to dokonce tak zvaná taková ta „vyšší pomoc“, kdy najednou budete vidět – pozor – ještě nejsem na takové jakoby úrovni čistoty tak, jak vy to berete.

Uvědomte si, že váš vývoj je krok za krokem nastavený. Takže vždycky jste nejlepší, jací jste kdy byli, i kdyby tam i nějaká taková reakce proběhla... Ale v noci za tyto věci se neplatí... Platí se jenom v té realitě, kterou tady prožijete... a ten Osud je nastavený i s vašimi reakcemi. Tady jde ale o to, aby vy – jako Vědomí – jste věděli, jak zareagujete v té chvíli. Takže to je ku pomoci.

František: To jsi mě uklidnila, protože když mě někdo naštvě, tak já řeknu: „Teď ně. Teď si jdi v pokoji domů, ale počkej, až přijdu do snů, tam ti dám takových pár facek...“ ... A nezaplatím za to...

Ivanka: Počkej, ale ty to rozhodnutí děláš tady a ne ve snu. To už si odžiješ...

František: No, tak to mi nedošlo. Tobě taky nic neuteče. Ivanko, který z těch dotazů, které dostáváš, tě zaujal... a který je nejčastější?

Ivanka: Některé ty dopisy jsou neuvěřitelné... jaký vůbec Osud člověk může mít... A někteří ti lidi, kteří si mysleli... že si třeba mysleli o sobě, že jsou špatní... to vůbec tak není. Já jsem se teď setkala s takovým životním příběhem, který by se mohl psát. Je to něco podobného jako když Elizabeth Haich psala Zsvěcení. Ta žena, která je krásná... je ještě mladá. Má dvě malé děti a do svých asi šestnácti let žila... že to, o čem dneska mluvím, věděla, že je pravda... Takové to, kdy se narodíte jako čistí, a teď to opravdu žijete... I v noci měla stavy, kdy brněla a nalévalo se do ní to Božství... viděla světla...

A pak – najednou jako když stříhne – a začalo období, kdy začala brát drogy, jako kdyby zapomněla... To je právě ten děj, který je nastavený ve vašem Osudu. Pozor – jenže ty drogy, ona říkala: „Já jsem je brala, Ivanko rok.“ Dokonce to byl i pervitin. Takže to nebylo jenom, že by kouřila něco... A říkala pak: „Ostatní odpadávali... a já jsem zjistila, že to je hloupost. Ze dne na den jsem toho nechala. Neměla jsem žádný problém, já jsem měla tak silného Ducha v sobě.“

Ale zase tam bylo... utíkala ze školy, chodila za školu, utekla od rodiny za nějakým přítelem. Ten snad byl i Černý mág. Tam byly hodně děje úplně neuvěřitelné. A tento děj trval dvacet let. Říkala: „A pak najednou – po těch dvaceti letech – jsem přišla na tvé přednášky. Já jsem se den ze dne srovnala.“

Ale teď začal obrácený děj. V té době ona měla první dítě... a pak druhé dítě. Před tím to bylo asi jedenáct, dvanáct let zpátky... odsoudila svou maminku za to, že ji nemiluje, protože maminka byla asi workoholik, pracovala hodně... Určitě ta maminka ji milovala. Znáte to, jak to běží. Takže to druhé dítě, které se ji narodilo... ona najednou nemohla milovat... a nevěděla proč. A teď výčitky, tam všechno nastupuje. Tam se musí všechno vrátit.

A pak byla letos na Statku, někdy na podzim, a tam si tyto věci objevila, protože se objevily v časových údajích... a říkala, že od té doby s tím dítětem má krásnější a krásnější vztah. A teď se vše doladilo. Teď jsme se viděly... a opravdu překrásný takový dojemný příběh tři roky zpátky... tam také se objevil nějaký takový záznam... a říkala: „Jojo, to bylo něco, co jsem prožívala. Můj muž najednou, když jsem se srovnala, tak on nemohl být vedle mě. On neměl nikoho jiného, ale nemohl přijít domů. Chodil pryč.“ A on říkal: „Ani v jedné místnosti to nešlo být s ní.“ A ona říká: „Teď, když já jsem najednou čistá, tak zase půl roku nastalo takové to období“... ten člověk bojoval o toho partnera, aby tam neodešel, měl s ním dvě děti. A říká: „Najednou jsem dospěla jednoho dne k tomu, že jsem mu řekla: „Jestli mě nemiluješ a já tě mám ráda, tak běž, já ti dávám svobodu.“ A on jí řekl: „Ale já nemůžu odejít. Já nemám důvod. Já vás mám rád.“

Když tohle udělala, za měsíc přišla na mé přednášky, protože byla připravená. Ona prokázala obrovské věci. Nikdy jste nebyli darebákem, ať jste dělali cokoli. Vy jste si všechno museli prožít.

Já jsem se nedávno setkala s mužem, který mě oslovil na jedné besedě, který byl úplně zdemolovaný. Říká: „Ivanko, já jsem vás poslouchal léta, tři roky, všechno klapalo. Já jsem byl free. Najednou přišel strašný strach. Ale tak strašný... Já se dokonce bojím i další inkarnace, že budu v těle matky a nebudu se moct devět měsíců hýbat.“ To je až drsné – pozor. A říká: „Já jsem nic hrozného nezažil.“

My jsme spolu mluvili a já mu říkám: „Poslyš, nebyl jsi náhodou pyšný? Na to, že tobě to jde a druzí to nemohli pochopit?“ A on takhle vytřeští oči a říká: „To je možné.“ Říkám: „Tak – a teď si potřebuješ uvědomit, jak dobře prožíváš, že jsi nešťastný, jak dobře prožíváš tu mizérii, jinak bys bez toho nemohl objevit svou bývalou pýchu.“

Ti lidé také za to nemohou, že jim to nejde, protože vy nikdo neovládáte své tělo. To si jenom myslíte. Vy si musíte počkat na čas, kdy vám to DNA, časový bod a prostorový dovolí. Vy máte Vůli jenom jako Bohové... a všechno už na sobě oblečené máte. Takže jenom za všechno děkovat. Kdyby ten muž řekl: „Jak je to hrozné, tento stav“, tak se z toho nikdy nedostane, protože posiluje nevědomky Vědomí. A to tělo si s ním dělá, co chce, protože ono nechce přijít o nadvládu nad vámi. Tak se ničeho nebojte. Vy stejně jednou zvítězíte. Máte to už nastavené a ten Satan to ví, protože on svého Boha miluje.

František: Já doufám, že po dnešku se ten Bůh ve vás trošičku usmívá. Dovolím si, jako každé takové kázání... taková mše... správně končí modlitbou. Já si vám dovoluji nabídnout na závěr dvě věci. Začnu modlitbou zaměstnané a plně vytížené ženy.

Milý Bože, dnes se mi zatím daří... Ještě jsem nenadávala, neskuhrala nad tím, co mě bolí... Neztratila sebeovládání... Nebyla jsem mrzutá, nevraživá ani sobecká ani bezohledná... Ještě jsem nebyla protivná, nehádala se s mužem a nekřičela na děti... Nestěžovala si na nic ani na šéfa... Ani tu čokoládu jsem si nedala... Dokonce ani kreditku jsem nevytáhla... Ale asi za minutu vylezu z postele a potom budu opravdu potřebovat tvou pomoc...

A s ohledem na to, s čím jsme vlastně končili před tou modlitbou, si vám dovoluji nabídnout jednu malou úvahu.

Je velmi nesnadné najít štěstí v sobě, ale najít je jinde, je nemožné...řekl kdosi moudře. Možná, že v tomto čase přijde vhod příběh člověka, kterého znám. Byl věřící a snažil se objevovat démanty v oblázcích všedních starostí. Do kostela moc nechodil, ale s Bohem si uměl povídat.

Na jedné opuštěné polní cestě bylo místo, kde nebe jako by bylo na dosah. Byla to docela obyčejná polní cesta od vesnice k lesu, dva pruhy kamenů a hlíny. Uprostřed zelený pás. Na mezích kolem voněla v létě mateřídouška, svítili kopretiny a vlčí mák. A na podzim se červenaly šípkové keře. Nad hlavou až čítankově trylkoval skřivánek. Kolem krásná krajina. Zkrátka takové místo, že bys hymnu zpíval. Tam chodil, když mu srdce sevřely trampoty světa nebo když mu Duši rozezpívala písnička radostí. Když mu umřela maminka, když se potřeboval s někým rozdělit o krajíc lásky, když našel ztracené dítě. Zkrátka, když potřeboval na túře životem odhodit z batůžku trampot pár kamenů. Když se potřeboval ujistit, že jde správným směrem.

V poslední době nějak stále více cítil jakousi marnost života. Znělo to jako vzlyknutí nad nespravedlností světa. Tam hulákají kanóny, tam umačkala váha peněz spravedlnost. Tam se vylévají vody z břehů. Zkrátka věty o životě jsou plné vykřičníků, zloby a násilí. A naději... naději abys pohledal. A kde jinak vzít naději v takovém čase?

Tak poklekl na své cestě a nalistoval na jazyku všechny své výhrady, touhy, stížnosti a přání. A najednou si všimne, že kdosi klečí vedle něj. Nevěřicně se podívá a vidí, že vedle klečí Bůh. „Ke komu, ke komu ty se modlíš“, ptá se Boha udiveně.

„K člověku můj milý. K člověku.“

Vidíte přátele, pěkně povídat umí kde kdo, ale pěkně naslouchat málokdo. A vy jste všichni moc krásně naslouchali a my vám za to děkujeme. A děkuji Ivance Adamcové, Partiku Kee, děkuji moc i Máriovi....

Buďte blaženi. Krásný Advent a do Nového roku hodně zdraví, pevného kroku, abychom se scházeli ještě dlouho. Děkujeme vám.